

teekäija

Jõulueri

12.2017
hind 3 €
teek.ee

KRISTLIK AJAKIRI
AASTAST 1904

- AARNAD – radikaalse pöördumise ja
- kristliku jõulutraditsiooniga suurpere
-
-

Jumala ja inimese
jõuluigatsused

Ime teismeeas muutis
minu elukäigu

Puusepp Andersen ja
Jõuluvana

Aken aastasse 2018

EKB Liidu talvekonverents „VABA KOGUDUS, VABA RIIK” 17. veebruaril Tartus

Konverentsil kõnelevad:

Nigel G. Wright (UK, vabakiriklik teoloog):
„Vaba kogudus ja vaba riik”,
Merilin Kiviorg (TÜ rahvusvahelise õiguse vanem-
teadur): „Usuvabadus sekulaarses ühiskonnas”,
Leho Paldre (Tartu Kolgata baptistikoguduse
pastor, KUS õppejõud): „Kui vaba on kogudus, kui
vaba on liit?”, Joosep Tammo (Pärnu Immaanueli
baptistikoguduse pastor, KUS õppejõud):
„Quo vadis, vaba kirik?”.

Lõputeenistusel jutlustab EKB Liidu president
Erki Tamm.

On diskussiooniaega, muusikat isalt ja tütrelt
Saaremaalt ja lauaosadust.
Osalustasu 10 eurot, tudengitele
5 eurot katab ka lõunasöögi.

5-osaline täienduskoolitus „INSPIREERIV ÜLISTUS” (moodustab koos „Ülistuse Alfaga” 20 EAP tsükli).

Esimene kohtumine
„KOOSHINGAMINE”
13.–14. jaanuaril Nelijärvel
koos Meego Remmeli, Gunnar
Kotieseni, Elo Toodo ja Eerik
Jöksiga.

Täienduskoolitus „MUUDATUSTE JUHTIMINE JA KONFLIKTIDE LAHENDAMINE” 3 EAP Tartus.

Kahel laupäeval,
20. jaanuari ja 17. märtsil

koos Tõnu Lehtsaare, Peep Saare ja
Einike Pilliga. Hind 30 eurot sisaldab
koolituse ja lõuna. Koolitusel
keskendutakse koguduses toimuvatele
muutustele ja suhetele, otsitakse
parimaid lahendusi keerukate
olukordade lahendamiseks ja Jumala
juhtimises edasiminekaks.

Festival „MEIE LUGU” Hiiumaal 7.–10. juunil.

Koos kirikuloolase Toivo Pilliga
külastatakse Hiiumaa palvelaid, kohalike
hiidlaste juhtimisel tutvutakse saare
vaatamisväärsustega. Õhtuti peetakse
jumalateenistusi laulude, jutluste ja
tavaliste inimeste lugudega, mis tipnevad
pühapäeval Kärkla koguduse aastapäeval.
Õöbimine kämpingus. Nädala lõpus läheb
festival üle EKB Liidu suvefestivaliks.
Pange palun aeg endale kirja, täpsem info
lähikuudel.

Registreerimine www.kus.tartu.ee ja lisainfo telefonil 5186219.

6–9 Noorpaar Aarna abielu algas kapi taga vanematekodus. Edasi koliti Tartu Anne luha peale, kortermajja. Ühtekokku möödus tervelt 14 aastat ja siis leidis aset pööre. „Issand on meile suuri asju teinud, me oleme rõõmsad,” tunnistavad Gennaadi ja Eerika. Foto: erakogu.

15 Kolmandal päeval sõitsime Naatsaretti, kus möödus suurem osa Jeesuse elust. Seal on ehtsal kujul säilitatud üks tükike algsest külast, mis just autentse filmikeskkonnana meile väga hästi sobis. Nii filmisime seal enamiku jõuluteenistuse pildimaterjalist. Foto: Gloria Maria Koppa.

21 Adventi 2. pühäl pühitsesid kauni kiriku EKB Liidu president Erki Tamm ja vanematekogu esimees Joosep Tammo. Pastor Ruudi Leinuse sõnul näeb kogudus kõiges Jumala imet ja kutsub linnaosa rahvast ühiselt jõulusid tähistama. Foto: Päivi Palts

SISUKORD

■ Esikaanel. Aarnate suurpere jõuluõhtul 2015.
Foto: Taivo Aarna

■ Tagakaanefoto. Ermo Jürma

- 2** Aken aastasse 2018
- 4** Oleviste noortekoor 50: julge algatuse head viljad [Külvi Kuusk](#)
- 5** Ime teismeeas muutis minu elukäigu [Gunnar Kotiesen](#)
- 6** Aarnad – radikaalse pöördumise ja kristliku jõulutraditsiooniga suurpere [Märt Saar](#)
- 10** Jumala ja inimese jõuluigatsused [Mari Vahermägi](#)
- 12** Petlemmas nägi ilmavalgust Isast Ainusündinud Poeg [Peeter Roosimaa](#)
- 13** Kuidas järgisid? [Erki Tamm](#)
- 14** Sõbralt Sõbrale ühendab andja ja saaja rõõmu [Laura Maide](#)
- 15** Jeesuse jälgedes Pühal maal [Jakob Remmel](#)
- 16** Puusepp Andersen ja Jõuluvana [Põhjala laste lemmikjõulujutt](#)
- 18** Võta mind ära [Kaarel B. Väljamäe](#)
- 18** Tule! [Rael-Astrid Väer](#)
- 18** Eestpalve kolmandal advendil
- 19** Iga päev koos Loojaga [Liivi Tõnissaar](#)
- 20** Jõululaua retsepte [Angelika Kakko](#), [Aili Raasik](#), [Biruta Tuulik](#), [Urve Jürma](#)
- 21** Mähe kiriku taaspühitsemine
- 21** Ateenast Korintosesse
- 21** EKB Liidu uus arengukava
- 22** Eleri ja Valdur vastavad V
- 23** Jõulutervitusi
- 24** „Hell kumin üle maa...” [Urve Pihlak](#)
- 25** EKN jõululäkitus
- 25** Eesti Piibliseltsi jõulumargid 2017
- 25** Miks sai Jumala Poja nimeks Jeesus? Ristsõna
- 26** Võta kingad jalast! [Kaur Paldre](#)
- 27** Teekäija aastaks 2018
- 28** Jõuluevangelium (Mt 1:18–25)

Oleviste noortekoor 50: julge algatuse head viljad

■ Külvi Kuusk, Oleviste kogudus, tekst ja fotod

**Laupäeval, 16. detsembril
kell 17 toimub Oleviste kirikus
noortekoori juubelikontsert.**

Otseselt või kaudselt on paljud
Eesti kultuuritegelased olnud
Oleviste noortekooriga seotud.

Oli hämar sügisene pühapäev. Oleviste jumalateenistus lõppes ja ema palus mul käärkambrist läbi minna – seal pidi midagi räägitama. Käärkambris istus juba hulk tüdrukuid ja poisse. Õppisime mõne laulu; mida veel räägiti, ei mäleta. Järgmisel pühapäeval oli meid juba rohkem ja nii hakkasimegi tädi Tulli juhtimisel jõuluks laule harjutama. Oli aasta 1967.

Tegelikult algas kõik hoopis varem. Oleviste kiriku muusikaelu oli 50ndatel erakordselt intensiivne. Õpiti ja esitati vaimulikke suurvorme, mis totalitaarse stalinismi ja ateismi tingimustes tundus lausa uskumatuna. Kõik Oleviste muusikajuhid olid ka ise repressioonide all kannatanud. Anu Kõlar võrdleb Olevistes toona kõlanud klassikaliste suurvormide esitust Tallinna teiste kirikute ja Eesti avaliku kontserdieluga ning leiab, et teoste nimetusi, ettekannete sagedusi ja süsteemsust arvestades oli siin toimuv täiesti ainulaadne.

Koorilauljate seas oli palju noori perekondi ja sel ajal, kui vanemad koori peal laulsid, istusid lapsed kuskil kõrval, ajasid juttu või juurdlesid kasvõi selle üle, kuidas rõdu pealt alla saaks, kui trepist ei saa. Aastate möödudes pandi paljud neist muusikat õppima.

Ettevõtmise hing, laulude otsija, tõlkija ja õpetaja oli koguduse organist Vilgo Linask ehk tädi Tulli. Jõuluks oli kava selge ja nooruke koor laulis hõbehäälselt: *Jeesus me rõõmude tooja – Valguseriigis Su troon*. Muidugi nõudis noortekoori loomine KGB peamaja kõrval asuvas kirikus nii koorijuhilt kui koguduse juhtkonnalt suurt kristlikku kodanikujulgust.

Lapsed seda pinget ei tajunud ega mõelnud, et tegutsevad otse lõvikooa suu ees.

Koor kasvas ja arenes. Igal pühapäeval koguneti harjutusele, tulid väljasõidud, esinemised ja matkad. Liitus uus koorijuht – Marika Kahar. Moodustati ka väike orkester, mis muusikaõppurite otsiva vaimuga sõprade arvel täienes. Harjutused algasid ühise palvega ja tavaliselt pandi igast häälerühmast keegi valju häälega palvetama. Kord teatas üks noormees pärast palvet, et osa lauljaid vahib palve ajal ringi. Bassirühmast tuli otsekohe küsimus: „Kust sina seda tead?” Alati toimus ka väike piiblitund, kas Osvald Tärki, Priit Rannuti või hoopis mõne kooriliikme juhtimisel.

Koor sai paljudele elumuutvaks kohtumispaigaks teiste noorte kristlaste ja Jumalaga. Kui oma koguduse noored moodustasid koori taimelava, siis juurdekasvu sai see Jumala istandus igast Eestimaa äärest – tuldi ju igalt poolt Tallinna õppima. Olevistes said kokku erineva kogudusliku taustaga noored ja ka need, kes varem kirikust midagi ei teadnud. Ateistlikus Nõukogude Eestis tugevnes ja laienes noort põlvkonda ühendav nähtamatu kristlik võrgustik ning otseselt või kaudselt on paljud Eesti kultuuritegelased olnud Oleviste noortekooriga seotud. Kui kaugele see mõju ulatus, teab ainult Jumal.

Hiljem tulid juba Sela ja Effataa. Ka noortekoor ei jäänud endiseks, vaid arenes ja muutus. Sealt ridadest liiguti edasi tugeva muusikalise ja vaimuliku pagasiga.

Aitäh kõigile tegijatele ja tänu meie Isale taevas. ■

▲ Osvald Tärk ja tädi Tulli noortekoori ees u 1969.

▲ Noortekoori lauljad koos naiskooriga Olevistes, dirigendipuldis Tulli Linask.

▲ Joondu, valvel! Noortekoor ehk Ontika Ordu Ida-Virumaa matkal 1968. aasta suvel.

teekäija

teek.ee

12/2017 (293)

ISSN 1736-1605

Eesti Evangeeliumi Kristlaste ja
Baptistide Koguduste Liidu väljaanne**Peatoimetaja:** Ermo Jürma

Tel 56220045

e-post: ermo@teek.ee

Toimetusrühm:Märt Saar, Toivo Tänavsuu,
Leho Paldre, Hele-Maria Taimla**Keeletoimetaja:** Tiit Palm**Toimetuse aadress:**

Koskla 18, 10615 Tallinn

Tel 6700698

Trükk: AS Rebellis**Kujundaja:** Päivi Palts**TELLIMINE**

- Teekäija kodulehelt: teek.ee
- pangaülekandega: Eesti EKBK Liit, Swedbank
EE732200001120064572
(selgitusse: oma nimi ja aadress, kuhu ajakirja tellitakse)
- EEKBL kantselei: tel 6700698
- koguduste kaudu

Tellimishinnad:

1 aasta (11 numbrit):	25 €
poolaasta (6 numbrit):	14 €
pastori- ja sõbratellimus:	20 €
Skandinaavia, Euroopa:	45 €
Kanada, USA:	60 €

Reklaamihinnad:

	1 lk	½ lk	¼ lk
4 värvi	64 €	42 €	25 €
2 värvi	38 €	22 €	13 €
1 värv	25 €	16 €	10 €

IME TEISMEEAS
MUUTIS MINU
ELUKÄIGU

■ Gunnar Kotiesen, EKB Liidu asepresident

Uute ja vanade röntgenfotode uurimisel jõuti selgusele, et on juhtunud midagi, mida tuleb nimetada imeks.

Hea lugeja – oleme jõudnud aasta lõppu. Vaadates tagasi möödunud 365 päevale, anname hinnanguid ja markeerime lahkuvat aastat erinevate omadussõnadega – õnnestunud, kiire, valulik, pöördeline, vaevarikas jne.

Kuid mis oleks see üks sõna, millega sooviksid märkida aasta viimast kuud? Läbi kristliku ajaloo võime detsembri kokku võtta väga lühikese sõnaga „ime“. Need kolm tähte on paljude jaoks täiesti erineva tähendusega.

Minule ja vanemale põlvkonnale meenub ilmselt möödunud sajandi kaheksakümnendate teine pool, mil Eesti unistusi hakati nimetama IME – isemajandav Eesti. Küllap viib see sõna kedagi tagasi veel kaugemale ja sa võid rääkida lugusid enda või oma lähedaste imelisest pääsemisest külmast Siberist või lootusetust sõjakeerisest?

Minule on need kolm tähte väga suure tähendusega ja viivad mälestustes tagasi teismee keskele, kui mul avastati kopsutuberkuloos. Arstide plaan oli kindel, et tuleb minna pikaks ajaks haiglasse. Kuid viimasel öhtul enne ärasõitu olin sattunud ühte väiksesse palveosadusse, kus minu eest palvetati lihtne palve.

Uel hommikul tegi see lihtne palve aga arstide elu hoopis keeruliseks. Nimelt oli minu värskest diagnoositud haigus ööga „kuhugi kadunud“. Peale pikki arutelusid ja uute ning vanade

röntgenfotode uurimist jõuti selgusele, et tegu ei ole tehnilise või inimliku apsakaga, vaid möödunud öhtul/ööl on juhtunud midagi, mida tuleb nimetada imeks.

Mäletan tänaseni väga selgelt, et selle hetke suurim ime ei olnudki minu jaoks tervenemine, vaid pigem see, et kõikvõimas Jumal, maailma Looja, astus minu, noore ja parajalt mässava teismelise ellu ning väljendas nii selgelt oma armastavat hoolimist.

Jah, Jeesuse sünn ei toimunud ilmselt detsembri lõpul, kuid ometi esindab just see aeg meie kultuuriruumis inimajaloo suurimat imet. Jumal, kes ei vajaks mitte kedagi ega midagi väljaspool iseennast, on ometi otsustanud sirutada arusaadaval moel meieni.

Kui noor mees kingib oma väljavali-tule kallihinnalise sõrmuse, siis vaatamata selle juveeli erilisele on hoopis suuremaks hämmastumise põhjuseks armastus, mis selle teo esile tõi.

Sama võrdluse võime tuua ka jõulusõnumisse – lõpuks ei olegi kõige tähtsam, kas teame igat Petlemma linnaga seotud detaili või oskame ühe hingetõmbega loetleda kõigi tegelaste nimed jõuluevangeeliumis. Määravamaks saab hoopis see, kas näeme selle kõige keskel tõelist Imet – ehk Loojat –, kes soovis taastada osaduse inimkonnaga ja saatis meie juurde oma Poja, Jeesuse! ■

Aarnad – radikaalse pöördumise ja kristliku jõulutraditsiooniga suurpere

■ Märt Saar, Tartu Risttee kogudus / Fotod: erakogu.

Seda ei pruugi kohe tähele panna, aga kui sõita Tartust välja Elva suunas, siis mingi hetk jääb paremat kätt Nõgiaru bussipeatus. Kui sealt nüüd pisut edasi silgata, siis oledki jõudnud Aarna pere koduvärvani.

Tegemist on suurperega, kes 90ndate keskpaigas Annelinna luha pealt maale kolis. Tean, et vanemad Gennaadi ja Eerika on tagasihoidlikud inimesed ja niisama pildile ei kipu. Aga kuna ees seisavad jõulud, mida nad kristlikult tähistavad, ning perre lähiajal mitu uut lapselast sünnib, siis mida halba võib siit üldse leida?

„Ma ei taha, et meid idealiseeritaks,” ütleb viis last üles kasvatanud pereema Eerika. „Meie elu ongi üks argipäev, ja minul on ka jõuluajal migreenihood.”

Oleme ühel meelel, et just realistlikke lugusid me otsimegi. Rääkida asjadest nii, nagu nad on, seejuures vaadata tagasi selles lootuses, et see oleks ka lugejale kasulik. Või nagu pereisa Gennaadi ütleks – õnnistuseks.

SIBERI RONG JA KASTANI TÄNAV

Neljapäeva hommik. Maas on esimene lumi. Mul on au teha esimesed jäljed, mis lähevad nende koju. Mind on

▲ Aarnad on teadlikult taotlenud, et mitte ainult nende jõulud, vaid ka pere muud sündmused saaks tähistatud kristlikult.

oodatud. Nad küsivad, kas olen ikka hommikust söönud, ja juhatavad edasi elutappa, kus laual on väike hunnik fotosid, mis peaks omakorda jutustama nende senise elutee.

Oli aasta 1956. Eestisse sõitis rong Siberist. Ühes vagunis oli kolmelapseline pere. Eerika Penner oli neist kõige noorem, seitsme kuu vanune. See on esimene pilt, mis tal on lapsepõlvest. Väike tüdruk istub laua ääres, ja seal on sööki.

Pere sõitis otsapidi Valka tädi juurde. Aga tädimehel see väga ei meeldinud, et nende juurde niimoodi elama

tullakse, ja pani oma naise valiku ette: kas tema või uus pere?

Tädi valis mehe kasuks ja Siberi sugulased hakkasid linna pealt uut korterit otsima. See õnnestus. Valga aastatel on fotole jäänud see, kuidas ema vabast ajast riideid õmbleb ja Eerika neid rõõmsa näoga kannab. Samuti mäletab ta, et tollal pandi lapsi sõime õige vara ja terveks nädalaks ning nii oldi pisikesest peale viis päeva perest eemal. „Elasime töökesksel ajal.”

Samal ajal kasvas temast kolm aastat vanem Gennaadi Tartus Kastani tänaval, samuti kolmelapselises peres.

Poisi ema Elga Antonov töötas juuksurina, aga käis ajastu ateistlikku õpetust trotsides Riia mäel Salemi koguduse palvemajas. Algul käis ta seal koos lastega, kuid ajapikku tahtsid need rohkem sõpradega olla ja nii jäi Elga oma pere ainsaks usklikuks. Koguduse mälestustesse läks ta kui suur palvetaja, kes igal palvesoovide esitamise võimalusel püsti tõusis ja palus kogudusel koos temaga palvetada, et ta lastest võiksid saada Jumala lapsed. Kogudusepere tuli ema igatsusega kaasa ja palvetas aastaid.

SUUREKS KASVAMINE

Kui Eerika oli viieaastaseks saanud, kolisid nad Tartusse. Koliti, sest isa sai tööd bussijuhina ja siis oli 100-rublane kuupalk korralik summa. Nii alustas Eerika kooliteed Treffneris. Peale keskkooli jätkas ta kaubanduskursustel. Teismeeast mäletab ta, et veetis palju aega sõbrannadega ja trennidest tegeles enim sõudmisega. Teda võis näha näiteks Emajõel tüürimehena.

Nii Gennaadi kui Eerika olid oktoobrilapsed, aga parteisse nende tee välja ei viinud. „Sinna otsiti pigem teist tüüpi inimesi,” kommenteerib Gennaadi, kes tema pettumuseks pandi isa ja õe tugeval tahtel venekeelses Puškini kooli. „Isa ilmselt kartis Stalinit ja arvas, et see võim jääb ka edaspidi püsima. Aga selle tulemusel ei kuulunud ma ei eestlaste ega venelaste hulka. Mind ei võetud omaks.” Sellest sai ka põhjus, miks Gennaadi, olles juba 31aastane, otsustas oma poega esimese klassi saates võtta perele vanaema perekonnanime Aarna.

„Oma ema usust mäletan seda, et kui ta palvekoosolekutel käis, oli ta tagasi tulles kuidagi tasakaalukam,” räägib Gennaadi täna. „Samas naersid teised emad õues selle üle, et ta usklik on. Ta ei varastanud oma töö juurest juuksurina odekolooni nagu teised.”

Justkui vastukaaluks sellele meenub Gennaadile aga ka teistsugune pilt minevikust. Kastani tänaval jalutas tihti professor Juri Lotman, kes tema emast lugu pidas ja selle märgiks möödudes kaabut kergitas. See jäi pojale hästi meelde. Meelde jäi ka mingi hulk piiblitlugusid, mida ema talle luges, ja see, et nad käisid surnuaiapühal, aga pojast usklikku ei saanud.

Omavahel said Gennaadi ja Eerika tuttavaks siis, kui Eerika oli 19aastane, tänu sellele, et nende õde ja vend omavahel tuttavaks olid saanud ja armastuse leidsid. Selle peale Gennaadi naerab ja rehmab käega, öeldes, et sellest võib justkui jääda mulje, et ta kuidagi teismoodi endale kaaslast leida ei osanud. „Mina lihtsalt mõtlesin, et kust ma temast paremat leiän.”

Aasta peale kohtumist registreerisid noored abielu.

„See, et nii noorelt, oli sel ajal tavaline,” ütleb Eerika nüüd, kuid rõhutab, et tegemist ei olnud laulatuse, vaid lihtsalt registreerimisega. Fotosilmale said nad jäädvustatud kahe kauni noore inimesena, Gennaadil olid seejuures mehised bakenbardid ja korralik vunts.

USUTEE LEIDMINE

Noorpaar Aarna abielu algas kapi taga, Gennaadi vanematekodus. „Ega see lihtne ei olnud, elada niimoodi koos vanematega,” kommenteerib Eerika. Aasta peale kooselu sündis neile poeg Tarmo ja mõned aastad hiljem tütar Ülle. „Siis oli peres kaks last tavaline. Nii oli kombeks. Suured pered ei olnud au sees.”

Edasi koliti Tartusse – Anne luha peale – kortermajja. Ühtekokku möödus tervelt 14 abieluaastat ja siis leidis aset pööre.

„Issand on meile suuri asju teinud, me oleme rõõmsad,” on kirjutas Piibli psalmis 126:3. Gennaadi ja Eerika tunnistavad nüüd, tagasi vaadates, et sama kehtib ka nende puhul.

„Eks meil abielus ikka pingeid ja kriise oli,” ütleb Eerika. „Ei saanud kõigest rääkida. Gennaadi käis tihti ära ja mina olin kahe lapsega kodus. Õhtuti koputati aknale ja öeldi, et peol vaja pillimeest, tulgu Gennaadi oma kitarriga. Mis suhtest saab siis rääkida? Kuhu see ikka niimoodi edasi oleks läinud?”

Aga juhtus nii, et kui Gennaadil endal oli poeg 12aastane, tärkas temas huvi Jumala vastu. Ta arvab, et oma osa võis olla selles, et senine elu tüütas ära

▲ Ema Elga palvetas püsivalt ja luges avalikult Jumala sõna, et ta pere leiaks Kristuse.

▲ Eerika Valgas veedetud lapsepõlve meenutab ema õmmeldud kleit.

▲ Esimese müügitöö kogemuse sai Eerika 15aastasena suvel ema juures toidukaupluses.

▲ Keelpillimäng oli see, mida Jumal kasutas, et Gennaadit ja Eerikat kutsuda ja kasvatada.

ja usuasjad jälle avalikkuses lubatud olid. Ajalehes Edasi ilmusid üle pika aja kuulutatud kirikukoosolekute kohta, nende seas ka Salemi baptistikoguduses, kus ema Elga oli liikmeks olnud. Aga seda, et tema pojas uuesti huvi tärkas ja palved viimaks vilja kandsid, ta ei näinud. See kõik leidis aset üheksa aastat peale ema siit ilmast lahkumist.

„Mulle tundub, et Gennaadi käis ja uuris maad,” meenutab Eerika. Mees läks kõigepealt adventkirikusse, kus teenistust peeti laupäeval. Kõik jutt oli hea, aga seda, et hingamispäeva peeti laupäeval ja mitte pühapäeval, pidas Gennaadi pisut kahtlaseks. Edasi läks ta metodisti kirikusse, kus kõik olid väga rõõmsad. Mõnikord tundus, et ehk liigagi rõõmsad, ja siis läks edasi Kolgata kogudust vaatlema. Viimaks ringiga ikkagi tagasi Salemi palvelasse.

Kui nad puumaja kollasest uksest sisse astusid, vaatas neile vastu üleni valgesse riietatud keelpillikoor. Oli palmipuudepüha. See oli võimas vaatepilt. „Kontrast maailmaga oli nii suur,” ütleb Gennaadi. „Ja pärast teenistust öeldi esikus, et tuleksime ikka tagasi ja näeme jälle!” Nimelt tunti Elga poeg koguduseliikmete poolt ära ja kõik olid siiralt õnnelikud, et ta üle pika aja uuesti nende sekka oli tulnud. Tunne oli, nagu ta oleks perekonda vastu võetud.

Ja nii nad tulidki. Edasi kutsuti neid koos teistega pilli mängima. Abielupaar Enno ja Aino avasid oma kodu ja seal harjutati pillimängu ning pärast võeti aega ka muudest asjadest rää-

kimiseks. Nii said mitmed usuasjad selgemaks ja neist said Aarnatele vaimulikud vanemad.

Peatselt tärkas Eerikas usk ja ta soovis saada ristitud. Tollane kogudusevanem Jüri Jürgenson soovitas tal abikaasat järele oodata ja ristimisele tulla alles siis, kui mõlemad on selleks valmis. Kogemus näitavat, et sedasi on parem. Samuti katsuti koguduses läbi, et nende usk ei oleks omakootud, vaid ka päriselt Jumala Vaimu töö.

Eerika ootas, Gennaadi usk küpses ja varsti nad olidki valmis ning veendunud oma usus Kristusesse. Pool aastat peale palmipuudepüha, 25. novembril 1989 astusid Aarnad sellesama Võru tänava Salemi palvela ristimisbasseini ja uus elu võis alata.

SUURPUHASTUS

Aarnad nimetavad alanud perioodi suurpuhastuseks. Lahti saadi paljudest mitesobilikest raamatutest, piltidest ja isegi suurest värviteleviisorist, mille nad olid Eerika emalt kingituseks saanud. Kodust tõsteti telekaskast käru peale ja sellega jalutati üle Sõpruse silla, suunaga täikale. See tegi küll ema kurvaks, aga Aarnad leidsid, et nii on parem.

Kirikuelu täitis selle koha, mis varem oli hõivatud muude asjade poolt. Võeti aktiivselt osa kõigist kooskäimistest, osaleti keelpillikooris ja käidi palvekoosolekutel. Kodus hakati tege- ma õhtupalveid ja järk-järgult hakkas aset leidma seesmine tervenemine,

sealhulges abielusuhte paranemine. Kui varem oli kõige tähtsam töö, siis nüüd tõusis esiplaanile perekond.

„Eks usutee algul oli ka palju kom- pamist,” jutustavad Aarnad. Väga oluliseks peavad nad sellest ajast Paul Him- ma jutluseid ja pastor Jüri, kes neile märgilise sündmusena uue, mustade kaantega Piibli kinkis. „Kontrast maailmaga oli väga suur – nagu öö ja päev. Aga vaimulik laud oli hästi kaetud ja vaim sai hingata.”

Gennaadi kutsus oma tollaseid sõp- ru samuti kirikusse, aga neist huvilisi ei tekkinud. Pidutsemised jäid sinna- paika ja nende aknale enam koputusi ei tehtud.

Üldse paistab Aarnate elu olevat sätitud sedamoodi, nagu on Peetruse sõnad Piiblis – „...et me maises elus al- lesjäänud aega ei elaks enam inimlike himude, vaid Jumala tahtmise järgi” (1Pt 4:2).

Mis puudutab aga Jumala tahtmise mitmekülgseid väljaeramismõimalusi siin maa peal, siis Gennaadil on mee- les kord, kui käidi koguduse vendade- ga metsa tegemas. Siis olla öelnud üks meestest talle, et ega kristlasel sobi sedasi karvane olla. Seda sõna võt- tis Gennaadi tõsiselt, ajas noorpõlve vuntsi maha ja sellest ajast peale on tal olnud sile lõug.

Samas, laua peal laiutab ka järgmine foto, kus on lisaks kahele täisealisele lapsele ja nende peredele veel kolm mehepoega, kel kõigil lõuapoolikud ikkagi karvased. Kuidas see siis juhtus?

KARVASED MEHEPOJAD

Üks suur muutus, millest nii Gennaadi kui Eerika räägivad, mida usklikuks saamine tõi, oli uus armastus ja huvi laste vastu. Nii ei jäädudki enam kahe lapseliseks – nagu varasemalt kombeks –, vaid sellest sündisid perekonda üksteise järel kolm jömmi – Marko, Silver ja Taivo. Ühtäkki sai kodu poisse täis.

See aga tõstis korterimaksud kõrgele. Aarnad leidsid, et mõistlikum oleks Tartust välja kolida – Nõgiaru külla. Seal seisis üks kiviseintega karp tühjana ja kuigi sinna koliti kitsastes tingimustes ning Gennaadil tuli kõik oma ehitajaoskused mängu panna, leiti sellega uus kodu, Aarnamäe talu. Mis sest, et palju varasemat kiviladumist tuli ümber teha, vesi istus kaevus ja küte oli elektriradiaatoriga. Elada maal oli odavam kui Annelinna kortermajas.

„Ema lausa nuttis, kui meid esimest korda siin nägi,” ütleb Eerika. „Nägi neid tingimusi, milles elasime, aga eks ajad olid sellised.”

Enamus neist aastatest on Gennaadi töötanud maalrina, oma erialal. Alustas küll Valgevenes raamatupidamise õpingutega ja Vilniuses läks edasi programmeerijaks, kuid alates sellest, kui sai majavalitsuses maalriks, on jäänud selle ameti peale. On olnud ka perioode, mil töötatud isegi kolme koha peal, aga ilmselt üheks kõige eriliseks projektiks on jäänud ikkagi Salemi uue kirikuhoone ehitus Kalevi tänaval. Ka sellest on jäänud neil pildimeenutus – Gennaadi seisab tellinguil, nagu naerul.

Kuidas suure pere kõrvalt nii palju on jõutud läbi elada ja mitme koha peal töötada?

„Kui inimene on elujõuline, ei märkagi ta, et peaks väsinud olema,” arvab Eerika, kelle põhivurts on läinud kodule ja laste kasvatamisele. Tema kõige raskemaks projektiks oli ilmselt periood, kus poistel tekkis kambavaim ja selle eesotsas istus ninamees Marko. „Ma ei ole kehtestaja ja sellest kambavaimust on olnud raske läbi murda.”

Tänase seisuga võib öelda, et keegi poistest pole elumerelainetele hukkuma läinud ja neist on asja saanud.

Vanim poeg Tarmo on peret armastav, kahe poja isa ja ema sõnul hea töömees. Ta on laiendanud Aarnamäe valduseid ja töötab Nõo lihatööstuses.

Pere ainus tütar Ülle kolis mehega Tallinnasse ja ootab jõuludeks, et ilmalgust näeks nende kolmas laps.

Marko võttis naise ja õpib metsatööstust. Tegeleb ehitustöödega ja ootab jaanuariks perekonda poega.

Silver võttis samuti naise, õpib loodusainete õpetajaks ja ootab jaanuariks perekonda tütar.

Taivo on ema sõnul lüürik ja romantik, armastab muusikat ja fotograafiat ning tegutseb Photopoint'is müüjana.

Lapselapsi on praegu neli, aga jaanuari lõpuks, kui Jumal lubab, siis juba seitse.

Ees seisab jõuluag. Aarnad tähistavad jõule üheskoos ja on teinud sellest oma pere kristliku traditsiooni. Sööki-de kohta saan teada nii palju, et lisaks seapraele on viimastel aastatel miniate

ettevõtmisel ilmunud ka magushapud kanad ja lihtsuse mõttes minnakse sel aastal üle loosipakkidele. Kindlasti käiakse jõuluõhtul ka jumalateenistusel.

Lisaks jagatud loole saan kaasa terve kotitäie õunu ja nelja sorti moosipurke. Võib idealiseerimata väita, et Aarnate perekond on viljakas igas mõttes ja „igavese elu lootus”, millest Gennaadi korduvalt jutu keskel viiteid tegi, on selles kodus täiesti olemas.

Mis puudutab aga Gennaadi aiaarmastust ja aednikuks olemist, siis sellel me täna pikalt ei peatugi. Jäägu need viljapuud praegu lumehangede alla – ja on, mida rääkida ka tuleval kevadel. ■

▲ Kristlasteks saades said vanemad ka uue armastuse ja huvi laste vastu.

▲ Kui seesama keelpillikoor ei oleks mänginud aastal 1989 palmipuudepühal, oleks meeste read tänaseni üsna hõredad.

Jumala pühaduse tajumine peatab inimese kurja tegemast; tema headuse kogemine julgustab minema sügavamale armastuses.

Jumala ja inimese jõuluigatsused

■ Mari Vahermägi, Nõmme baptistikogudus

■ Foto: Hanna Hark

„Ja Sõna sai lihaks ja elas meie keskel, ja me nägime tema kirkust nagu Isast Ainusündinu kirkust, täis armu ja tõe” (Jh 1:14).

Jõuludes kohtuvad igatsused. Jumala igatsus olla osaduses inimesega, inimese igatsus kohtuda Jumalaga. Põlvkondade igatsus näha täideläinud töotust, pimeduses ja rõhumises olijate igatsus pääseda vabadusse. Poja igatsus viia täide Isa päästeplaan, valitsejate igatsus saada veel rohkem võimu. Läbi aegade on see nii ka jätkunud. Mistahes inimolemuse tasan-dil – meie igatsused ei lõpe. Jõuluajal need pigem võimenduvad: andmise ja saamise igatsusteks; kohtumise ja mõistmise igatsusteks; rõõmsateks ja valusateks, peatselt täituvaiks või kättesaamatuteks igatsusteks – kuni ühe suure nimetu igatsuseni inimese sees, millest mõnikord süda tahab lõhkeda. „Pikk ootus teeb südame haigeks, aga täideläinud igatsus on elupuu” (Õp 13:12).

Igatsused on sageli seotud sõnaga. Sõna on toonud teadmise võimalikkusest. Midagi on lubatud, vajadus on teatavaks saanud ja sõnum on süüdanud lootuse. Lootuse, et ühel päeval see sõna võtab kuju ja saab reaalsuseks.

„Ja Sõna sai lihaks”

Kas mäletad rõõmu, mida lapsena tundsid, kui kingipaberist tuli välja just see asi, mida olid kaua igatsenud? Või südame paisumist, kui vaatasid

laua ümber istuvaid armsaid ja lähedasi? Rõõm pärineb Jumalast, on kingitus inimesele ja osa eluandvast jõust. Rõõm on jumalariigi ligitulemise tunnus. Rõõm täitis taevaid jõuluööl; oma esimest last valvavat noort abielupaari Petlemma koopas; karjaseid, kes töökohustusi unustades tõttasid vaatama tundmatut beebit; astronoomi, kelle pikk ja parima teadmise kohaselt plaanitud teekond oli toonud nad lapseni, kes pidi muutma tervet maailma. Jõulusünnimuses on palju täideläinud igatsuste rõõmu, aga midagi on veel. Midagi, mida vast keegi osalistest oodata ei osanud, kuid mis selle rõõmu täiesti eriliseks tegi.

„Me nägime tema kirkust, nagu Isast Ainusündinu kirkust”

Mis on kirkus? Kuidas saab see inimesele nähtavaks? Kirkus või auhiilgus on Jumala üks alusomadusi, millele usklikud reageerivad temale sügava austuse osutamisega. Auhiilgust tähistava heebreakeelse sõna tüvi tähendab „kaalu”, selle kreeka keele vaste tõlge võiks olla „arvamus”. Kokkuvõtvalt võiks auhiilguse näitamine tähendada „suurepärasuse ja kiidetavuse esiletoomist” ning ka austavat imetlust taolise esitlusega silmitsi olles. Kuidas see kirkus jõululapses peegeldus, ei ole meile kirjeldatud, aga tema külastajate reaktsioonidest saame aimu, et see oli nähtav ja see muutis neid, tuues esile suure rõõmu.

Jumal avaldab oma aulisust inimesele loomistegudes (loodus), loodu eest

hoolitsemises ja armus. Nii austab ta iseennast ja oma sulaseid. Jumala aulisuse tajumine ja kogemine põhjustab uskuvas inimeses omakorda igatsuse tuua austust Jumalale ja seda tehakse läbi tänamise, ülistamise, sõnakuulmise ja Jumalast juhitud teekonna aktsepteerimise (isegi juhul, kui selles sisaldub kannatus). Jeesus ütles siin maa peal olles, et tema eesmärk on kõigega austada oma Isa, Jumalat, ning läbi oma elu tegi ta seda Jumalat kiites ja tänades, talle kuuletudes ning tema tahet viimiseni (kannatuse ja surmani) aktsepteerides. Arvatavasti viitaski Johannes tervele Jeesuse maapealsele elule, öeldes: „Me nägime tema kirkust...” Jumala au oli siis ja on ka tänapäeval kogetav läbi tema aktiivse ligiolu, millest sünnivad jumalikud teod: vabanemised, tervenemised ja muutumised. Kui Vana Testamendi aegadel oli Jumala au sageli seotud valguse ilmingutega – välgud, tulesammas Iisraeli kõrberännakul, templis ilmuv auhiilgus, taevane auhiilgus, kui inglid kuulutasid karjastele Jeesuse sündi –, siis Uue Testamendi aegadel ja praegu avaldub lisaks valgusele (Pauluse pöördumise lugu) Jumala kirkus ka tema armastuses, tarkuses ja väes, mis sai erilisel nähtavaks Jeesuse elus, surmas ja ülestõusmises.

„...täis armu ja tõe”

Jumala kirkuse tuum peitub tema pühaduses ja tema headuses. Seda koges võimsalt Mooses ja õppis eksirännakutel Iisraeli rahvas. See on inimese turvapiir, mille järgimine on

ülim (igavese) elu kindlustus. Jumala pühaduse tajumine peatab inimese kurja tegemast; tema headuse kogemine aga julgustab minema sügavale armastuses. Aga paljudele ei ole see lihtne.

Johannes kirjutab, et Jeesus, Jumala lihakssaanud Sõna, tuli kui elutoov valgus selle maailma pimedusse. Seda oli aastasadu ette kuulutatud ja oli palju neid, kes suure igatsusega ootasid selle täitumist. Nii nagu praegu, ootasid rõhutatud vabanemist, ülekohtu käes kannatajad õigluse taastamist, vaesed ja tõrjutud oma olukorra muutumist ja haiged tervenemist. Lootusest täidetud ootus kasvas poliitiliste ootusteni ja igal ootajal oli oma kujutluspilt saabuvatest muutustest. Aga kui siis Sõna sai lihaks ja valgus paistis pimedusse, tõi see esile ka ootajate südameste kõlbmatuse. Ja nood ütlesid: „Ei, tänan, pimedus on parem.”

Johannes jutustab: „Ja valgus paistab pimeduses, ja pimedus ei ole seda omaks võtnud. Tõeline valgus, mis valgustab iga inimest... oli maailmas... Ta tuli omade keskele, ent omad ei võtnud teda vastu” (Jh 1:5–11).

Mis paneb inimese valima pimedust, valguse ja elu asemel? Miks on valus näha kevadpäikese kiirtes pesemata akent? Miks ütleb mu üheaastane lapselaps „Mine äla!”, kui ta tahab pahandust teha? Ja miks on täiskasvanul nii meeletult raske tunnistada: „Ma eksisin, ma tegin valesti?” Miks noogutame tuhande, üksteisele risti vastu rääkiva „tõe” peale, aga ei suuda selgelt öelda: „See on vale!” või: „See on kuri!”? Meil on hirm saada häbistatud.

Võib-olla me ei tea, et iga valega kasvab pimedus ja kaob elu – esmalt inimese südames, aga siis ka tema elukeskkonnas. Võib-olla me ei tunnegi muud kui pimeduse elu ning usume vales, et hämarus ja kurjus ongi inimese keskkond, et elu ei peagi tunduma elusana, vaid piisab „elulaadsest olekust”? Või vajame pimedust selleks, et kuidagi katta oma valu ja häbi... Aga viimaks on see surm.

Jumala valgus ei tulnud häbistamiseks ega hukkamõistmiseks. Jah, see paljastab – aga selleks, et puhastada ja ravida armuga. Kirkus on täis tõe, sest ilma tõe tunnistamiseta ei ole vabanemist ja veel vähem armu. Jeesus ise ütles: „Ma olen tulnud selleks, et otsida ja leida kadunut. Ma tuln, et anda elu

▲ Piibli mägede – Siinai, Mäejutluse ja Kolgata – sõnumid juhatavad inimese igatsuste täitumisele. Foto: Mari Vahermägi.

ja seda ülirohkesti. Tulge minu juurde kõik, kes olete väevatud...” (Lk 19:10; Jh 10:10; Mt 11:28). Selleks tuli ta oma kirkuses jõuluõöl. Mitte sind hukka mõistma! Veelgi enam: oma elu lõpus võttis ta ise kogu inimkonna häbi ja eksimused kanda ja lunastada. Ta maksis ka selle eest, mida sa täna kellelegi tunnistada ei julge ja võib-olla iial endale andeks anda ei suuda. Temal on vägi teha meid vabaks kogema armu.

Jeesus ei tulnud osutama meie kõlbmatusele, vaid et võiksim Jumala armu uskudes muutuda selliseks, nagu tema meid tõeliselt loonud on. Jumala-näolisteks, tema kirkust peegeldavaiks. See on jõuluöö müsteerium, mida kogesid kõik need, kes teda Petlemmas kohtasid. Selles on inimese ülim rõõm ja täitumine, ja sealt voolab ikka veel meie hinge too sügav, nimetu igatsus kirkuse järele. Me tajume, et oleme loodud kirkuse jaoks, et on olemas hoopis teistsugune „mina”, täis elu ja valgust ja headust ja rõõmu. Et kirkuse keskmes on olemust muutev kohtumine, kus tema ootab, et sind armastada.

„Aga meid kõiki, kes me katmata palgega vaatleme Issanda kirkust peegeldumas, muudetakse samasuguseks kujuks kirkusest kirkusesse. Seda teeb Issand, kes on Vaim” (2Kr 3:18).

See on Jumala igatsus inimese suhtes.

Ja see on üksnes tema tegu. See on ka tema ootus täna, 2017. aasta lõpus, et sa tuleksid ega kardaks valgust – esimest või sajandat korda, uskmatu või usklikuna ning ükskõik millise koor-maga – uskudes kõige kiuste tema armastusse, muutvasse väesse ja uueks-tegevasse lunastusse. Seal, kirkuses, põleb ära kõik kuri ja sulab ära häbi, sest armastuses ei ole enam hirmu ja kõik saab võimalikuks.

Jõuludes kohtuvad igatsused. Jumala igatsus kohtab inimese igatsust Sõnas, mis sai lihaks, ja sünnib valguseplahvatus. Valgust täis südames sünnivad uued sõnad ja „saavad lihaks” armastuse ja halastuse tegudes, elu ja valguse juurdevoolus. Ja pimedus su elust peab taganema, sest: „...selles kõiges me saame täieliku võidu tema läbi, kes meid on armastanud” (Rm 8:37). ■

Jumala igatsus kohtab inimese igatsust Sõnas, kes sai lihaks.

Petlemmas nägi ilmavalgust Isast Ainusündinud Poeg

■ Peeter Roosimaa, Uue Testamendi õppejõud

Jõulude ajal tähistab kristlik maailm Jumala Poja Kristus Jeesuse sündi.

Vana Testamendi prohvet Jesaja kuulutab: „Sellepärast annab Issand ise teile tunnustähe: ennäe, neitsi jääb lapseootle ja toob poja ilmale ning paneb temale nimeks Immaanuel” (Js 7:14). Jumala ingel kuulutas Joosepile: „Joosep, Taaveti poeg, ära karda oma naist Maarjat enese juurde võtta, sest laps, keda ta kannab, on Pühast Vaimust. Ta toob ilmale poja ning sina paned talle nimeks Jeesus, sest tema päästab oma rahva nende pattudest” (Mt 1:20j). Seoses Jumala Poja imelise sünniga kirjutab Luukas, kuidas ingel Gabriel Maarjale ilmus: „Ära karda, Maarja, sest sa oled leidnud armu Jumala juures! Ja vaata, sa jääd lapseootle ja tood ilmale poja ja paned talle nimeks Jeesus. Tema saab suureks ja teda hüütakse Kõigekõrgema Pojaks” (Lk 1:30–32). Veel kirjutab Luukas: „Aga nende sealoleku [Petlemmas oleku] aegu said päevad täis ja Maarja pidi sünnitama. Ta tõi ilmale oma esimese poja ning mähkis ta mähkmetesse ja asetas sõime, sest nende jaoks polnud majas kohta” (Lk 2:6j).

Ka Johannesel on öelda midagi erilist. Oma eeskõnes (Jh 1:1–18) kirjeldab evangelist Kristust ja tema tegevust juba enne tema inimeseks sündi, enne tema inkarnatsiooni. Seda kõike on raske mõista ja sõnastada, sest siin räägitakse asjust, mis jäävad väljapoole meie tunnetushorisonti. See on tähelepanuväärne, kuidas evangeeliumi eeskõnes seda tehakse. Kasutatud on sümbolite, kõnekujundite ja metafooride keelt, samuti mitmesuguseid märksõnu.

Üheks keskseks märksõnaks Kristuse kohta on *Logos*. Selle tõlkevasteks kasutatakse enamasti „sõna”. Kuid siin jätan selle tõlkimata, sest antud kontekstis on

sellel tohutu tähendusväli, millest suudame aimata vaid õige pisut. Küll sobib väljendit *Logos* kasutada jumalikkude ja inimlikku sfääri ühendava kõnekujundina. Olgu märgitud, et evangeeliumi eeskõnes on sõna *Logos* koos määrava artikliga, mis eristab teda muudest *logostest* ja annab talle jumalikkude sfääri kuuluva tähenduse.

Eeskõne esimesed väited näitavad *Logose* preeksistenti, ürgalgust enne loomist. Lühikestest ütlustest võib mõista Jumala ja *Logose* ainulaadset kokkukuuluvust, nende lahutamatu ühtsust. Nii ei ole *Logos* mingi alamjumal, vaid Jumala täievoliline esindaja, kelle kaudu Jumal tegutses. Kogu loomine toimus *Logose* kaudu.

Evangeeliumi eeskõne kõrgpunktiks on sõnum *Logose* lihaks saamisest. *Logos* oli küll kogu aeg maailmaga sidemetes, kuid nüüd astus ta ajaloo areenile tõelise inimesena. See tähendas ka tema olemuse, tema identiteedi muutumist. On tähelepanuväärne, et edaspidi eeskõnes märksõna *Logos* enam ette ei tule. Selle asemel on Isast Ainusündinu. See on midagi erakordset, et lihaks saamisest, inimeseks sünnist, sai *Logosest* Isast Ainusündinu (Jh 1:14). Juba eelpool oli juttu Jumala lasteks saamisest (vt salmid 12j). Kuid seal on juttu Jumala poolt lapsendamise kohta. Nüüd on aga tegu erilise sünni imega. Igavene *Logos* astus meie keskele hapra ja sureliku inimesena. Naisest sünni kaudu sai igavene *Logos* osa loodu olemisest.

Isast Ainusündinu on ainus kui selline, Jumala Poeg ilma sarnaseta, Isa täievoliline esindaja. Kuna ta on Ainusündinu, siis järeldub sellest, et ta on ka Isa Esmasündinu (vrd Hb 1:6). Ainult tema juures tuleb esile Isast Ainusündinu kirkus, *doxa*; mitte kellegi teise

juures. Seda kirkust iseloomustab ütlus „täis armu ja tõde” (Jh 1:14).

Salmiga 14 algavat kirjeldust võib nimetada pealtnägijate osaks: ta „elas meie keskel, ja me nägime tema kirkust”. Temast tunnistamine jätkub evangeeliumi lõpuni. Inimesed tundsid Isast Ainusündinu kui Jeesust, Joosepi poega Naatsaretist (vt Jh 1:45), kuid ühtlasi oli ta võrratult enam. Juba sajandeid varem kuulutas Jumal prohveti kaudu: „Tema hüüab mind: Sina oled minu Isa, mu Jumal, mu päästekalju! Ent mina teen ta esmasündinuks ning kõige kõrgemaks kuningaks üle ilmamaa. Ma hoian oma helduse temale igavesti ja mu leping temaga jääb püsima” (Ps 89:27–29).

Inimesed võisid võtta tema täiusest, ja armu armu peale (vt Jh 1:16). Eeskõne teiseks kõrgpunktiks on ütlus armu ja tõde kohta: „Seadus on ju antud Moosese kaudu, arm ja tõde aga tulnud Jeesuse Kristuse kaudu” (Jh 1:17).

Kuid Jumala Poja kirjeldus ei lõpe sellega. Eeskõne lõppakordiks on usutunnistus ausse ühendatud Ainusündinust. Isast Ainusündinu on taas jõudnud oma taevasesse kirkusesse, Isa lähedusse, nagu see oli kõige alguses. Teda esitletakse kui Ainusündinud Jumalat, kui Ainusündinud Poega, kes on Isa rinna najal (Jh 1:18). Ka siin näidatakse Jumal Isa ja Ainusündinud Jumala erakordset kokkukuuluvust. Tema taevane olukord ei ole aga endine. Ta on midagi inimloomusest kaasa võtnud. Ta on Jumala Ainusündinu, Ainusündinud Poeg. Ainusündinu on Jumala täievoliline esindaja, kelle kaudu, kelle vahendusel Jumal päästab inimkonna. Tema on toonud meile teate. Tegelikult tema ise oligi see teade – Ainusündinud Jumal, Ainusündinud Poeg, Jumala Poeg –, keda evangeeliumi lehekülgedel esitletakse,

Kuidas järgisid?

■ Erki Tamm, EKB Liidu president

See on midagi erakordset, et lihaks saamisel, inimeseks sünnil, sai *Logosest* Isast Ainusündinu.

üha laiemalt iseloomustatakse, tema meeleva da kirjeldatakse.

See on midagi, mida inimene oma arusaamaga haarata ei suuda, küll aga võib ta selles usaldada Jumalat, tema ilmutust. Nüüd on ta Isa aus. Ta on üles võetud ja ülendatud – seda ju salm 18 väljendab; ühtlasi on ta õigeks mõistetud. Maised kohtud mõistsid küll Jeesuse süüdi ja löid ta karistuseks risti, kuid Jumal mõistis tema õigeks. Isast Ainusündinu sai õigeks mõistetud! Seda kõike kinnitab algkristlaste usutunnistus: „Jumal on avalikuks saanud lihas, õigeks tunnistatud vaimus, nähtav olnud inglitele, kuulutatud paganatele, usutud maailmas, võetud üles kirkusesse” (1Tm 3:16).

Aga miks pidi Logos üldse lihaks – inimeseks – saama? Sellele annab vastuse koguduse usutunnistus Jh 3:13–21;31–36, mille keskmes on ütlus: „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei hukkuks, vaid et tal oleks igavene elu” (Jh 3:16). ■

Eeskõne lõppakordiks on usutunnistus ausse ülendatud Ainusündinust. Isast Ainusündinu on taas jõudnud oma taevasesse ausse, Isa lähedusse.

▲ „Saada selliseks, nagu olid Jeesuse järgijad, ja teha seda, mida nemad tegid” – see on olnud Erki Tamme igatsus. Foto: erakogu.

Mööduva aasta juhtmõtteks oli: „Järgi- visatakse vanemate poolt kodunt välja, me Jeesust!” Aasta esimeses Teekäijas aga nad jäävad Jeesusele kindlaks.

kirjutasin jüngriks saamise väljakutsest: Möödunud aastal oleme koos pastor „Oled hakanud palves järjest julgemalt Joosep Tammoga kirjutanud läbi Teekäija päris asjadest rääkima. Oled õppinud iga numbri jüngriks saamise ja olemise kuulma tema häält. Mõtled ja tegutsed väljakutsest. Usun, et olete koos meie- nagu tema. Oled hakanud praktiseerima ga võinud õppida ja katsetada. Just nagu nähtut ja kuulut. jüngrid, kel Jeesus lubas proovida, ka läbi

Kevadisel EKB Liidu aastakonve- kukkuda, aga julgustas edasi minema. rentsil Nõmmel kinnitati visioon, mil- Jüngriks saamise eesmärk on lihtne lega Jumal oli mu südant puudutanud: – jagada armastust, mida oled kogenud, Jeesust järgiv, inimesi armastav, Jumala Püha Vaimu väes ning head sõnumit, sõnas ja väes kasvav liikumine. Usun, et mida oled kuulnud, et kadunud pojad enne kui on võimalik midagi saavutada, ja tütre kogeksid Jumala päästvat armu, peame saama olemuselt taas jüngriteks, nende elud muutuksid ja neist saaksid kes teevad, mida Jeesus tegi. Jeesuse järgijad. Ja teha seda esmas-

Kohilas toimunud Suvefestivalil päevast pühapäevani, mil võime kokku puudutas Püha Vaim paljusid. Näen tulles tähistada Jumala imesid, mis meie kogudusi külastades sedasama janu – Jeesuse järgijate – kaudu sündisid õn- Püha Vaimu värske väljavalamise järele. nistuseks inimestele.

Inimesed igatsevad saada järgijateks ja Olen ülimalt põnevil, mida Jumal on Jeesuse tegude tegijaiks. Ollakse väsinud tegemas oma rahva hulgas ja kaudu. Ja- (koguduse) elurutiinis tiksumisest. Näen gage neid lugusid ka Teekäija veergudel seda nii vanade kui noorte koguduse- eeloleval aastal, et Jumala nimi võiks saa- liikmete hulgas, maakogudustes ja lin- da rikkalikult austatud ja meie kaaskärgi- nades. Uued kogudused ja kogukonnad jad julgustatud. Just nii, nagu see sündis sünnivad, sest noored võtavad vastutust, karjastega: „Karjased pöördusid tagasi, jagades julgelt evangeeliumi oma kooli- ülistades ja kiites Jumalat kõige eest, mis kaaslastega. Olen kuulnud mitmeid lu- nad olid kuulnud ja näinud” (Lk 2:20). gusid, kus värselt pöördunud noored Önnistatud jõuluaega! ■

Sõbralt Sõbrale ühendab andja ja saaja rõõmu

■ Laura Maide, turundus- ja kommunikatsioonijuht
■ Fotod: Iren Möttus

◀ Maroof teab, et kaaslaste tugi ja julgustus annavad jõudu edasiliikumiseks nii endale kui teistele.

Sõbralt Sõbrale poodide ja töötajate arv ning sotsiaalsete projektide maht on jõudsalt kasvanud. Edasi liikumiseks on oluline meelde tuletada, kes me oleme ja kuhu liigume. Nii sõnastasime neli organisatsiooni jaoks olulist väärtust: rahulolu, areng, hoolimine, usaldusvärsus.

RAHULOLU

Me tajume rahulolu, kui naudime seda, mida teeme. Eluga rahulolu ei too rõõmu mitte üksnes iseendale, vaid ka teistele.

Sõbralt Sõbrale poodides toimetab hulk erinevate andide, mõtete ja tugevustega inimesi. Üksikisikutest moodustub terviklik meeskond, kellel on tahtmist teha oma tööd nii hästi kui võimalik. Möödunud suvel taasavasi me Pärnu kaupluse, millest on tänaseks kujunenud paljude klientide meelispaik. „Komplimendid tulevad igapäevase tulvana meie kõrvu ja silmadesse,” ütleb poe juhataja Kairi Tökke. „Rahulolu algab südamest ja paistab välja naeratusena.”

ARENG

Areng väljendub selles, kui õpime midagi uut. Oluline on märgata igaühe saavutusi ja esitada üksteisele väljakutseid.

Üks eriline Sõbralt Sõbrale arengulugu puudutab Kašmirit pärit pereisa Maroofi, kes pidi seitse aastat tagasi väljakannatamatuks muutunud olukorra tõttu oma kodumaalt lahkuma. Otsides elamiseks turvalisemat paika, jõudis tema pere Eestisse. Esialgu oli võõras kultuuris ja tundmatus keeleruumis raske. Ta oli kodumaal omandanud sotsiaaltöö magistrikraadi, aga Eestis ei lugenud see midagi. Pereisa töötas pikki tunde nõudepesijana ja teenis kaduvväikest sissetulekut. Tol ajal polnud meie sotsiaalsüsteem veel valmis pagulaste kohanemist toetama.

„Täna aitab Maroof teisi kodumaalt lahkuma sunnitud perekondi. Ta on osa meie meeskonnast, aidates vabatahtlikuna edendada pagulastööd,” ütleb sotsiaalprojektide juht Johanna Rosenväld. „Tema pere seisab endiselt silmitsi mitmete väljakutsetega, kuid areng on olnud suur,” lisab ta.

HOOLIMINE

Sõbralt Sõbrale organisatsiooni poleks olemas, kui poleks siirast soovi kaasiniimesi toetada. Meil on pidevalt mees Jeesuse üleskutse teha teistele seda, mida tahame, et meile tehtaks.

Hoolimine saab meie tegemistes nähtavaks eelkõige lastele ja peredele suunatud tegevuse kaudu. Kõige enam kajastamist on saanud 365-sünnipäevade projekt. Meie soov on olla vajadusel mõne pere elus olemas ka palju püsivamalt. Üle Eesti on kümnekond peret, keda me igapäevaselt aitame.

Üks nendest on Kesk-Eestis elav 8-lapseline pere. Ka neile korraldasime sel suvel sünnipäevi. Kohalik pastori-pere tunneb neid juba aastaid ja on ol-

nud neile toeks nii nõu kui jõuga. Selle pere suurimaks mureks oli igapäevane hügieen – nimelt polnud neil veesüsteemi ja vett tuli vedada kaugel asuvast kaevust. Koos pastoripere, koguduse, kohaliku omavalitsuse ja Sõbralt Sõbrale abiga on probleem tänaseks lahendatud.

USALDUSVÄÄRSUS

Usaldusvärsust ei loo mitte üksnes ausus, vaid ka armastavad teod. Jeesuse eeskujul võiksime kõndida inimeste kõrval ka teise miili ja seista kannatajate eest.

Viimastel aastatel on tihenunud Sõbralt Sõbrale ja Eesti Töötukassa koostöö. Meie poodides töötab üha enam vähenev tööväimega inimene ja pikaajaseid töötuid. Tänavu tegi Tartu kauplustes Anneli Lehtsaare juhendamisel tööpraktikat näiteks pagulasnaine Shamshad. „Kogesin, et kuigi see on justkui lisapingutus, annab kellessegi panustamine ka endale palju juurde,” ütleb Lehtsaar. „Ka väikeste armastustegude kaudu võivad saada alguse suured muutused,” lisab ta. ■

▲ Kauplus on andnud head eeskju, väärtustades iga klienti ja töötajat.

Jeesuse jälgedes Pühal maal

■ Jakob Rimmel, 3D koguduse pastor
■ Fotod: Gloria Maria Koppa

Värske National Geographic'u kaanelugu tunnistab, et inimajaloo kõige tähtsam küsimus Jeesuse olemuse kohta on jätkuvalt relevantne. Mina olen Jeesuse jumalikus olemuses veendunud. Kuid juba aastaid tagasi tekkis mul igatsus anda seda veendumust teistele ka visuaalselt edasi. Nii läksimegi oktoobri viimastel päevadel viiekesi Iisraeli, et kõnida sõna otseses mõttes Jeesuse jälgedes ja tuua see kogemus video vahendusel 3D koguduse jõuluteenistuse ning 4-osalise jutlusteseeria kaudu veel paljudele.

Kuigi olen reisinud võrdlemisi palju, polnud Pühale maale minu jalg veel astunud. Ausalt öeldes ei teadnud ma alguses, mida oodata. Õnneks oli meiega kaasas ka minu isa Meego, kes oli varem korduvalt Iisraelis käinud, ja juhtis meid ka hästi selle reisil eesmärgi suunas.

Esimesel päeval keskendusime sisseelamisele, liikudes lihtsalt läbi Jeruusalemma kesklinna, et saada aimu, kus me oleme ning mida ja kuidas võiks filmida. Õlimäe künkalt suurt linna vaadates jõudis juba päris alguses kohale mõte, et me olemegi juba sisenenud Jeesuse jalajälgedesse, sest oli ta ju ise siin liikunud ja tegutsenud. Võimas tunne!

Teist päeva alustasime ühe parima võimaliku ülesvõttekohaga hauast, kuhu Jeesus maeti. Sinna sisse kiigates sain kinnitust ka sildile, mis oli löödud uksele: „Teda ei ole seal, ta on üles tõusnud”. Õhtul jõudsime veel ka Jeesuse sünnilinnas Petlemmas ära käia. See oli seiklus, milleks tasub aega varuda, sest Palestiina-poolne ala on ümbritsetud kõrge kivimüüri-ga, millest otse läbi ei saa.

▲ Jeesuse „kodulinna” (Mt 9:1) Kapernauma sünagoogi varemed. Siin paigas Jeesus õpetas ja tegi palju tunnustähti.

▲ Õlimäelt, kuhu oodatakse Jeesuse tagasitulekut, paistavad Jeruusalemma müürid.

▲ Tänapäevase templimäe ees asunud Taaveti linn Siion on osaliselt välja kaevatud.

Kolmandal päeval sõitsime Naatsaretti, kus möödus suurem osa Jeesuse elust. Seal on ehtsal kujul säilitatud üks tükike algsest külast, mis just autentse filmikeskkonnana meile väga hästi sobis. Nii filmisime seal enamiku jõuluteenistuse materjalist. Tänu Meegole saime ka samal päeval võimaluse kohtuda kohaliku baptistiliidu juhtidega. Meist rohkem kui kuus korda suurema rahvastikuga Iisraeli riigis on evangeelseste kristlike koguduste arv umbes 40 kandis ja liikmeskond jääb 5000 inimese piirimaile. See on isegi väiksem kui meie EKB Liit. See pani mind mõtlema, et isegi sekulaarses Eestis võib inimestes olla Jeesusele rohkem avatust kui maal, mille Jumal valis välja siia maailma sisenemiseks.

Käisime veel Kapernaumas ja Galilea aladel, kus sai proovitud ka järvevett, mis meid kahjuks vee peal ei kandnud, nii nagu Jeesust. Just Galilea kaldal mäe otsas, kus Jeesus pidas oma mäe jutluse, kogesime reisi kõige erilisemat Püha Vaimu kohalolu. Mäe jutlus muutus justkui mustvalgest värviliseks ja Jumal sai lähedaselt tuntavaks.

Järgmistel päevadel saime veel tunnistust ristimisest Jordani jões, Surnumere kirjarullide leiukohast ja veel paljust muustki, millest siin kirjutada ei jõua. Seda enam loodan, et videosse vändatult annab see parema ettekujutuse kui minu tekst.

Meie reisi eesmärk oligi muuta inimeste jaoks Piibli sõnum visuaalsemaks kui seni. Olgu see ka sulle inspiratsiooniks ning tea, et oled oodatud 3D koguduse kõnede seeria „Jeesuse jälgedes” videotest osa saama. Parim on alles ees! ■

PUUSEPP ANDERSEN JA JÕULUVANA

Põhjala laste lemmikjõulujutt

Elas kord isa, keda kutsuti puusepp Anderseniks. Tal oli palju lapsi nagu teistelgi isadel. Jõuluõhtul, kui ta naine ja lapsed istusid laua ümber ning purustasid pähkleid, lahkus puusepp Andersen tasahilju toast.

Andersen läks oma puutöökuuri, kus rippus tema jõuluvanariietus ja ootas kelk suure kingikotiga. Ta pani oma jõuluvanariided selga ja sikutas kelgu üle lävepaku õue. Kuid sel õhtul oli väljas väga libe ja ta kukkus kelgu peale pikali, kingikoti otsa. Kuna õuerada läks aga otse mäest alla, libises kelk koos Anderseniga allamäge. Kuid just samal ajal läks seda teed ka üks teine Jõuluvana oma kelguga.

„Eest ära!” hüüdis puusepp Andersen ja üritas kõrvale pöörata. Kuna aga suur habe tuules ta vaadet segas, pörkasid nad kokku ja maandusid mõlemad kraavis.

„Vabandust,” ütles puusepp Andersen. – „Palun vabandust,” vastas teine.

„Meil mõlemal on vist sama asi ees – teiegi olete jõulumantlis,” ütles ta, naeratas, sirutas käe ja esitles end: „Puusepp Andersen.” – „Jõuluvana,” ütles teine ja ulatas oma käe.

„Sa teed nalja, aga rõõmsal jõuluõhtul on seegi lubatud!”

„Just nii,” ütles teine, „aga kui oled nõus, võiksime teha nii: mina lähen sinu laste juurde ja viin need kingid neile ja sina lähed minu laste juurde. Kuid siis pead sa enne oma naljakad jõuluvanariided seljast võtma.”

„Nad tunnevad mind ju kiiresti ära?” arvas puusepp Andersen.

„Sina ei pea end maskeerima, minu lapsed näevad Jõuluvana terve aasta, aga tõelist puuseppa pole nad veel kunagi näinud. Igal aastal ütlen ma neile, et kui te nüüd tublid olete, tuleb sel ajal, kui mina inimlastele jõulukingitusi jagan, teie juurde puusepp Andersen. Aga ma ei arvanudki, et me tegelikult kohtume! Vahetame nüüd kiiresti osad, et mu lapsed ei peaks jõuluõhtul kaua ootama!”

„Seda võime teha küll,” vastas puusepp Andersen, „kuid kahjuks pole mul su lastele kingitusi.”

„Kas sa siis polegi puusepp?” – „Olen!” – „Siis võta lihtsalt paar lauajuppi ja naelad kaasa, nuga sul ikka

on?” Loomulikult olid need asjad puusepp Andersenil töötoas reas.

„Sa võid minna lihtsalt mööda minu jalajälgi metsa,” ütles Jõuluvana. „Mina võtan kelgu ja kingikoti ning helistan teie ukse taga. Sa elad ju siin teisel korrusel?”

„Jaa,” vastas puusepp Andersen.

Nii saigi, et Jõuluvana läks üles puusepa majja ja puusepp Andersen metsa. Ta ei pidanudki väga kaugele minema, vaid kolmest kuusest, kahest kivist ja ühest kännust mööda, kui juba märkaski kolme lottmütsi.

„Sealt ta tuleb, sealt ta tuleb,” hüüdsid päkapikulapsed ja jooksid suure, tuule poolt murtud puu juurde, mille juured taevani tõusid. Kui puusepp Andersen sinna jõudis, seisis seal ka Jõulueideke.

„Nüüd ta tuleb, Emme! Nüüd tuleb puusepp Andersen! Vaata aga! Kas ta pole ikka suur!”

„Lapsed, te käitute nii, nagu poleks kunagi varem inimest näinud,” ütles Jõulueideke.

„Tule palun sisse,” ütles Jõulueideke ja tõstis ühe oksaharu üles. Andersen kummardas sügavalt ja roomas oksa alt läbi. Ta sisenes väikesesse kivipõrandaga tuppa, kus olid puukändudest toolid ja samblavoodid, millel olid

„Kui oled puusepp,
siis võta lihtsalt
 paar lauajuppi ja
naelad kaasa, nuga
sul ikka on?”

pohla-nõmme tekid. Kõige väiksemas voodis magas väikene laps ja nurgas istus väike vana mehikene ning noogutas peaga.

„Kas sul on nuga kaasas? Kas sul on ka lauajuppe ja naelu?” pärisid päkapikulapsed ja sakutasid ning tirisid puusepp Andersenit.

„Ikka vaikust! Andersen peab esiteks sisse tulema, enne kui teie hakka- te kauplema,” ütles Jõulueideke. „Istu, Andersen!”

„Kas meil on võõraid?” hõikas vana mehike toanurgast.

„See on puusepp Andersen!” hüüdis Jõulueideke talle kõrva. „Vanaisa on nii vana, et ei jõua enam uksele vastu tulla. Sa mine tema juurde ja tervita. See rõõmustab teda.”

Andersen läks üle toa, tervitas vana mehikest ja võttis ta käe, mis oli nii kare, nagu oleks ta puudutanud puukoort.

„Nüüd pead sa siia maha istuma, puusepp Andersen,” ütlesid lapsed.

„Tead, mis sa mulle pead tegema?” küsis suurim päkapikk ja naeris ühe hamba välkudes.

„Sa pead tegema mulle ühe kelgu. Kas oskad? Ühe väikese mängukelgu!”

„Ma pean proovima,” ütles Andersen kõheldes. Kuid ei kestinudki kaua ja kelk oli valmis.

„Nüüd on minu kord,” ütles keskmine päkapikk. See oli väike pikkade patsidega tüdruk.

„Mida sina soovid?” küsis Andersen.

„Nukuvoodit,” ütles päkapikuplika.

„Kas sul nukku ka on?” küsis Andersen.

„Ei ole, aga metsahiire lapsed tohivad aeg-ajalt minu juurde tulla ja koos orava lastega tohin ma nii sageli kui tahan nukukudega mängida. Neile see meeldib. Tee üks nukuvoodi!”

Ja Andersen vooliski nukuvoodi.

„Mida sina soovid?” küsis ta siis kõige väiksemalt päkapikult, kes kohmetult kõrval seisis ja kelle nina peal olid kolm tedretähte.

„Ei tea,” sosistas poiss.

„Loomulikult ta teab! Ta ei räägigi millestki muust! Ütle nüüd!” hüüdsid teised lapsed.

„Vurrikanni,” sosistas väikemees.

„Selle pead sa saama!” ütles Andersen ja tegi vurri.

„Nüüd pead sa ka veel midagi Emmele tegema!” mangusid lapsed.

Jõulueideke oli kogu aeg seal juures

seisnud ja midagi oma selja taga varjanud.

„Tasa, lapsed!” ütles Jõulueideke.

„Ütle, mis ma peaksin sulle tegema?” küsis Andersen.

„Kas sa suudaksid selle korda teha?” ütles eideke ja näitas, mis tal selja taga oli. See oli supilusikas. Aga see oli nii vana ja praguline, et suppi sellega küll enam süüa ei saanud.

„Hm,” vastas Andersen ja kratsis ennast puusepapliatsiga, mis tal alati kõrva taga oli. „Ma teen sulle parem uue lusika.”

Ja ta võttiski ilusa puujuuretüki, mille ta ukse juurest leidis, ja voolis Jõulueidele uue supilusika. Kui ta sellega valmis sai, otsis ta ühe sirge puujuure, mille ülaots oli kõver. Ta istus toolile ja hakkas selle kallal nikerdama. Lapsed tunglesid ta ümber ja küsisid, mis ta sellest teeb, aga Andersen ei vastanud midagi. Kui ta valmis sai, oli tal käes ilus jalutuskepp.

„Palun, vanaisa!” hüüdis Andersen ja läks sellega vana mehikese juurde.

Siis korjas ta veel kõik laastud kokku, meisterdas nendest väikese linavästriku ja riputas selle kõige väiksema päkapikukese voodi kohale.

„Oi kui kaunis,” ütles Jõulueideke.

„Nüüd peame teid, puusepp Andersen, väga tänama. Õelge aitäh, lapsed. Tulge siia ja tänage puusepp Andersenit. Seda jõuluõhtut ei unusta me küll kunagi.”

„Aitäh, aitäh!” hõiskasid lapsed. Ka vana mehikene tuli jalgu lohistades oma uue kepiga üle toa ja ütles: „Tuhhat tänu!”

Siis kuuldus ukse taga mingit sahinat ja puusepp Andersen ütles: „Ka mina tänan ja soovin rõõmsat uut aastat!” ja kiirustas minekule. Väljas seisis juba Jõuluvana kelgu ja tühja kotiga.

„Täna sind abi eest, Andersen,” ütles Jõuluvana.

„Mida lapsed ütlesid, kui nad sind nägid?”

„No-jaa, nad rõõmustasid. Ja nüüd ootavad nad veel seda, et sa koju tuleksid, arvan ma.”

„Aga kuidas sul läks? Kas kõige väiksem oli väga ära ehmatanud?”

„Hoopis vastupidi,” ütles Jõuluvana. „Ta arvas, et see oled sina. „Vaadake, sain papa kätte,” kordas ta kogu aeg.”

„Nüüd pean ma kiiresti koju minema,” ütles Andersen. Ta soovis veel kord kõigile rõõmsaid pühi ja tõttas minekule.

Tuppa astudes küsis Andersen: „Lapsed, kas ma tohiksin teie kingitusi näha?”

Aga lapsed ainult naersid. „Ennist, kui sa jõuluvana olid, siis sa juba nägid!”

„Ei, mina olin päkapikulaste juures ja nikerdasin neile kingitusi,” ütles Andersen.

Aga seda lapsed loomulikult ei uskunud. Jah ja seepärast tuli Andersen pärast pühi minu juurde ja palus mul see lugu kirja panna. Ja nii ma tegin. ■

„Kas sa suudaksid selle korda teha?” ... „Ma teen sulle parem uue!”

VÕTA MIND ÄRA

Kaarel B. Väljamäe, Tallinna Mosaiik kogudus

võta mind ära
ütleb inimene kes on
elu suus
mitte surma
inimene kes on saanud liiga
elusa tüki
suur elu ajab südame lõhki
liiga suur kurbus
liiga reaalne armastus
liiga palju antud
liiga palju saadud
liiga palju elu
mida ei võeta
kuidagi ära
sest see pole meie asi
võtta või anda
me ei ole Jumala käepikendus
me oleme Jumala käes
ja seal karju palju tahad
võta mind ära
võta mind
võta kui tahad

kui siin üldse tasub kellegi peale kar-
juda
siis Jumala
kui keegi üldse selle ära talub
siis tema
tasub kaevata maad
et istutada
tasub kaevata taevast
et see maha kiskuda

taevas tuleb maha tõmmata
iga päev tuleb taevas maha tõmmata
oma elule tuleb rist peale tõmmata

Jumal tuleb maa peale tagasi
ja meie tuleme maa peale tagasi
muud võimalust ei ole
ja see on parim võimalus

kui sind on armastatud
siis anna see tagasi

kui sind on armastatud
siis anna vastu

vastu voolu
vastu väidet
vastu tuult
vastu vaikust
vastu valgust

armastus ei vaja
mitte kunagi mingit muud
tõestust ega toestust

TULE!

Rael-Astrid Väer, Kuressaare Siioni kogudus 2017

Könnin läbi tuhande tule koridori
Raekoja platsi
ja seisan,
aina tuleb ja tuleb
inimesi
valguse suunas,
pimedamate nurkade tagant
valgema poole.

Kalkus pooldub,
pool raevu saab ravitud,
hing saab midagi täis
ja millestki tühjaks.

Kõik ostavad midagi,
otsivad
kinke ja
rahu,
mille nad
pimeda nurga taha jõudes
kohe kaotasid.

Sissevaatamise mõtted lõhub
krikukell,
kõhus keerab,
võõras seisab uksel,
ei keela,
kutsub:
„Tule!”

Eestpalve kolmandal advendil

Armastuse ja tõe Jumal,
sinu kutsud mehi ja naise sind täie pühendumisega teenima,
ehitama üles sinu kogudust
ja kuulutama sinu evangeeliumi.
Me palvetame kohalike koguduste ja piirkondade eest,
et nad oleksid kuulekad sinu Vaimu juhtimisele,
võimelised tähele panema teenimisande
ja sinu kutsumise märke.
Me palvetame piirkondade juhtide
ja meie koguduste liidu juhtide eest,
kui nad julgustavad kogudusi teenimis- ja misjonitöös,
kannavad hoolt pastorite eest ja kinnitavad koguduseliikmeid.

Armujumal, sina kutsud ja varustad meid tööle.
Ava meie kõrvad, et kuuleksime su kutset.
Ava meie silmad, et loeksime sinu sõna
ja näeksime sinu maailma nagu Kristus seda näeb.
Ava meie käed, et annaksime uuesti sinu teenimiseks,
mis meil on ja kes me oleme.
Ava meie süda sinu armastuse imele ja aulisusele,
et igaüks meist teeniks nii nagu teenis Kristus,
kelle nimel me palvetame.

Tõlkinud Toivo Pilli. Palveraamat. Palved pühadeks ja argipäevaks.
Allika 2006

Liivi iga päev koos Loojaga

■ Liivi Tõnissaar, Pärnu Immaanueli kogudus

▲ Liivi oma kõige väiksema pereliikmega.

Arvan, et neid inimesi, kes mingil hetkel end väsinuna või ammendatuna tunnevad, pole väga palju. Minuga siiski nii juhtus. Olin kogudusega liitumisest saadik agar töötegija. Aastaid juhatuse liige ja aseesimees, raamatupidaja, Alfa meeskonna koordinaator, meie koduse kodugrupi läbiviija, evangelistlikel üritustel tunnistamas.

Ühel palvehetkel tuli teadmine, et on aeg tagasi tõmbuda. Koguduses kasvab uus põlvkond andekaid ja tublisid töötajaid. Pidades nõu meie pastor Joosep Tammoga, tundus otsus õige. Tööloikude üleandmine läks igati valutult. Ka abikaasa oli tänulik, et autosõite jääb vähemaks ja käime 25 kilomeetri kaugusel linnas vaid pühapäevastel jumalateenistustel.

Kuid Jumalal oli minuga uus plaan. Ühel evangeelsel pühapäeval jutlustas meil pastor Peep Saar ja kutsus eestpalvele. Jalad viisid mind iseenesest ette ja ega ma muud mäletagi, kui ütlesin, et peaksin olema rõõmus ja rahulik, aga tunnen, et olen kasutu. Vend palvetas sügavalt, et Jumal saaks mind kasutada veel kaua ja parimal viisil.

Teisipäeval helistas Tori Sotsiaalmaja juhataja ja kutsus mind kohtuma oma maja elanike ja sõpradega (eakate inimeste ja vabatahtlike töötajatega). Oodati, et ma räägin neile oma elust, usust ja kuidas minust sai koduvalla ajalehe Kaldad kaastööline. Pea 12 aastat olen toimetanud selles igakuist rubriiki „Kiri sõbrale“.

Sõprus majarahvaga algas juba esimese kohtumisega. Nüüd viin kord kuus läbi juturingi „Räägime elust“. Teemad on erinevad: vanaks saamine, tervise hoidmine, pühad, kohalikud vallimised jne. Kuid alati jõuame Jumala sõnani. Päril alguses ütles mulle üks inimene, et Piiblist ei taha ta midagi kuulda. Nüüd ootab ta neid jutuaamisi väga. Nagu iseenesest järgneb jututunnile hingehoiutund. Kahjuks pole ma saanud sellealast haridust, aga inimest ära kuulata, oma elukogemust jagada, koos palvetada (kui teine seda ise soovib) – seda suudan Jumala abiga alati.

Ma tunnen ennast kogemusnõustajana. Kui Jumal avas mulle selle ukse, siis varustas ta mind ka jõu ja tarkusega. Kristlased ütlevad, et alati pole kerge teha vahet hea ja halva vaimu vahel. Oma teenimisest kogukonnas võin öelda, et kui see teeb rõõmsaks mind ennast ja inimesed, kellega kohtun, siis juhivad meid Püha Vaim. Aga kui „kuri“ tahab kiusama tulla, siis on hea toetuda neile, kes on usus kaugemale jõudnud. EKB Liidu president Erki Tamm ütles suvefestivalil kuldaväärt sõnad: „Rohkem kui faktid mõjutab eeskujul!“ Jeesus ei kutsunud Peetrust, Andreast, Jaakobust ja Johannest sünagoogi oma jutlust kuulama, vaid koos endaga teele minema. Meiegi saame rääkida Jumalast rohkem siis, kui oleme inimeste keskel, mitte oodates, mil nad meie pastorit kuulama jõuavad.

Aeg vabatahtliku töötajajana on

mind palju õpetanud. Inimeste vajadused on erinevad, kuid igaüks vajab teiste tuge – olgu see hingeline, materiaalne või lihtsalt ühesolemine.

Kui Jumal poleks mind sotsiaalmaja juhatanud, oleksin jäänud ainult oma perekonna ja koguduse keskele ning oleksin paljuski mõistmatum abivajajate suhtes. Kui keegi palub enda eest palvetada ja lisab arglikult „Ma palvetan ise ka“, siis saan mina omakorda kinnitust, et Jumala armastus ei jäta kedagi puudutamata. Tunnen suurt lugupidamist inimeste vastu, kes päevast päeva pühendavad oma teadmisi, oskusi ja aega neile, kes vajavad eluga hakkama saamiseks teiste abi.

Olen Issandale tänulik iga päeva eest, kui võin teda teenida oma üha kasvava perekonna keskel, minu vaimulikus kodus Pärnu Immaanuelis, Kilingi-Nõmme vabakoguduse osadus-hommikut läbi viies ja Tori Sotsiaalmaja kogukonnas.

Oleme aasta kaunimas ajas – tähistame meie Lunastaja sündi! Armas sõber, soovin, et meie elu kannaks valgust ümbritsevale maailmale! ■

Inimest ära kuulata, oma elukogemust jagada, koos palvetada – seda suudan ma Jumala abiga alati.

* HAPUKOOREKOOK

Angelika Kakko, Suigu kogudus

Koogipõhja jaoks vahusta 125 g toasooja võid ja 1 dl suhkrut, lisa segades 1 munakollane, 2 sl hapukoort ja 1 tl vanillisuhkrut ning veidi soola, lõpuks 2 dl jahu 1 tl küpsetuspulbriga. Küpseta 200-kraadises ahjus 15 minutit.

Kuni alus küpseb, valmista kate. Selleks vahusta 3 munakollast 1 dl suhkruga, lisa 600 g hapukoort ja 2 sl tärklisist ning sega ühtlaseks. Lõpuks lisa 4 vahustatud munavalget ja sega õrnalt. Vala küpsenud põhjale. Küpseta 200-kraadises ahjus 15 minutit ja 160 kraadi juures veel pool tundi. Lase aeglaselt jahtuda.

* VIIRULISED PIPARKOOGID

Urve Järma, Mooste baptistlikogudus

Rulli piparkoogitainas küpsetuspaberil ristkülikukujuliseks leheks. Sama suure muretaignatükiga tee samuti. Taignalehed pane teineteise peale. Kahe lehe vahele võid raputada kookoshelbeid või päklikipuru. Keera taignalehed kahest servast keskele kokku nagu rullbiskviiti. Saadud paaristorust lõika umbes 1 cm paksused rattad. Pannil jäta kerkimiseks küpsiste vahele lahedasti ruumi. „Silmadeks“ saad panna päkikleid, mandleid või rosinad. Küpseta ja paku jõuluõhtul kõigile!

* LÄTIMAISED PEKIPIRUKAD

Biruta Tuulik, Hilleste Kristlik Kogudus

KOOSTISAINED: 50 g pärm, 1 l piima, 1 tl soola, 2 spl suhkrut, ½ kl õli või 100 g võid, 550 g nisujahu. Täidiseks: 500 g suitsupeekonit (pekisema lihaga tulevad pirukad mahlasemad), 1 suur sibul, soola, pipart.

VALMISTAMINE: Segi pärm vähesese sooja piima ja poole suhkruga. Soojenda piim 40 kraadini, lisa sool ja ülejäänud suhkur; sega, kuni sool on sulanud. Lisa sulanud pärm-piima-suhkru segu ja pool jahu. Segi läbi, lisa õli (või pehme võid) ja pidevalt sõtkudes jao kaupa ülejäänud jahu (pigem vähem, sest kõva taignaga on pirukad kuivad). Kata kauss rätikuga ja lase kerkida, kuni kogus kahekordistub.

Lõika liha ja sibul väikesteks kuubikuteks (sibula võid kergelt läbi praadida), lisa soola ja pipart, sega. Vormi taignast pallikesed, pane täidis keskele ja vajuta ääred kinni. Lase 5–10 minutit pannil kerkida, määri pealt lahtiklopitud munaga ja küpseta 200 kraadini eelsoojendatud ahjus kuldpruuniks. Peale ahjust väljavõtmist kata taas rätikuga.

* BAKLAVA – ARAABIAPÄRANE PÄHKLIKOOK

Aili Raasik, Paide baptistlikogudus

KOOSTISAINED: 900 g filo-tainast, 450 g sulatatud võid, 600 g hakitud kreeka päkikleid, 1,25 dl suhkrut, 1 tl sidrunimahla. Siirupiks: 8 dl suhkrut, 4 dl külma vett, 1 sl sidrunimahla, 100 g mett.

VALMISTAMINE: Määri 30 x 45 cm suurune ahjupann sulavõiga. Laota 1 filoleht panni põhjale. Pane teine leht peale ja pintseldatakse võiga, jätkata nii, kuni pooled lehtedest on kasutatud.

Sega hoolega päklikid, suhkur ja sidrunimahl ning laota filolehtedele; lisa sulavõiga pintseldades kõik lehed. Lõika terava noaga kook põhjani risti-rästi läbi (siis on küpset kooki hõlpsam lahti lõigata ja siirup imbub tükide vahele). Vala peale ülejäänud sulavõi. Küpseta 170 kraadi juures 30 minutit ja 150 kraadi juures veel 1 tund. Segi suhkur, mesi ja vesi potis, lase keema; lisa sidrunimahl ja kuumust alandades keeda veel 15 minutit. Jahuta ja vala soojale koogile aeglaselt peale. Lase baklava jahtuda ja lõika tükideks.

Mähe kiriku taaspühitsemine

Filadelfia baptistikoguduse Iru osakonna kirik ehitati kohalike usklike poolt 1939. aastal. Nõukogude võim natsionaliseeris hoone ja seda kasutati laoruumi ning kortermajana. 2014. aastal tagastati amortiseerunud hoone EKB Liidule. Pärast 64 aastast vaheaega pidas Mähe baptistikogudus siin esimene palvekoosoleku ja asus talgute korras tööle. Aprillis 2017 saadi ehitamise alustamise luba. Lammutati hilisem vahelagi ja -seinad, asendati päevinäinud katus, vahetati aknad-uksed, soojustati korpus, ennistati torn, paigaldati põrandaküte, korrastati aed.

Kaasaegses palvelas on saal koos rõduga, pühapäevakooli ruum ja korter.

Advendi 2. pühal pühitsesid kauni kiriku EKB Liidu president Erki Tamm ja vanematekogu esimees Joosep Tammo. Pastor Ruudi Leinuse sõnul näeb kogudus kõiges Jumala imet ja kutsub linnasa rahvast ühiselt jõulusid tähistama. ■

EKB Liidu uus arengukava

Raplas 5. detsembril toimunud vanematekogu koosolekul otsustati saata aruteluringile EKB Liidu arengukava 2018–2023 projekt, mis loodetakse vastu võtta aastakonverentsil 2018. aasta aprillis.

President Erki Tamme sõnul on arengukava liidu põhikirjaliste eesmärkide saavutamiseks kokkulepitud tegevused konkreetse aja jooksul. Arutelu eesmärgiks on ära tunnetada, kuhu Jumal on liikumas ja millesse ta tahab meid kaasata, et Tema Kuningriiki saaks enam nähtavaks. „See sisaldab tegevusi, mille eesmärgiks on olemasolevate koguduste arengu ja uute rajamise toetamine. Kuna EKB Liit on iseseisvate koguduste ühendus, siis arengukavas kokkulepitud tegevustega luuakse keskkondi ja pakutakse töövahendeid, mida kogudused saavad kasutada. Sünergia tekib ühise eesmärgi nimel tehtavast koostööst,” ütleb Erki Tamm.

Parandusettepanekuid saab teha kuni 1. veebruarini 2018. Arengukava on kättesaadav liidu kodulehel: kogudused.ee. ■

Ateenast Korintosesse

EKB Liidu vanematekogu hääletas 5. detsembril Kõrgema Usuteadusliku Seminari Tallinna mineku ja Tartu Annemõisa 8 maja müügi ettevalmistuste poolt. Otsusele eelnesid visiooniarutelud ja kinnisvaraarvutused, mille kaudu Jumal juhatas vaatama lõunast põhja. Kujundlikult võiks plaani võrrelda Apostlite tegude raamatus kirjeldatud Pauluse liikumisega Ateenast, omaaegsest suhtelisest väikesest linnakesest, Korintosesse – tollasesse metropoli, kauba- ja reisiteede ristumiskohta. „Mul on palju rahvast siin linnas,” ütles Jumal Paulusele, kes jäi Korintosesse pooleteiseks aastaks.

Tallinna on plaan rajada hoone, kus hakkavad koos tööle Seminar, Liidu juhatus ja tööharrude juhid ning Allika Baptistikogudus.

Järgmise sammuna hakatakse otsima sobivat krunti. Peale selle leidmist on võimalik, et ehitusele lisandub veel mõni funktsioon. Loodame eelseisval paaril üleminekuaastal näha Jumala juhtimise ja varustamise imet. Ja kutsume selle visiooniga kaasa palvetama. ■

Vastuseid aitavad leida psühholoogid ELERI ja VALDUR

Eleri ja Valdur vastavad V

■ Fotod: Merle Värv + erakogu

Mu teismeline poeg jäeti just maha ja ta on väga kurb. Mis ma saan teha, et ta jälle rõõmus oleks?

ELERI: Kõik, mis toimib ühe inimese puhul kaotusvalust ülesaamiseks, ei pruugi toimida teise puhul. Küll aga on mõningad viisid, mille seast valida, kuidas oma lähedasele toeks olla.

Kõigepealt võiks palvetada oma poja pärast. Seejärel võiks palvetada Jumalalt tarkust, kuidas olla toeks. Vanemad tahavad tihtipeale hakata lastele nõu andma ja neid õpetama. Enne tagasiside andmist on oluline tähelepanu andmine. Olge lapse jaoks olemas. Andke talle teada, et olete valmis kuulama, hinnanguid ja lahendusi pakkumata. Arvan, et on oluline, et laps tunneks, et tal on usaldusväärne isik, kellele oma murest vabalt saab rääkida. Mõnel lapsel on väga raske istuda maha ja hakata rääkima, vaja on tegevust. Tehke koos pojaga midagi toredat. Võib-olla lähete koos sööma või lähete koos sportima, mille kaudu kaob tähelepanu ära murelt ja sellest rääkimine võib tulla loomulikult. Lapse jaoks võib oluline olla ka, kui ta saab teiega koos olla, ilma rääkimata, nt kinos või kodus diivani peal. Kui laps on saanud lihtsalt olla sellisena nagu on, rääkida oma mõtetest, siis võite küsida, kas ta tahaks kuulda teie arvamust. Ja see on koht, kui on võimalus rääkida iseenda või kellegi teise kogemustest purunenud suhetega, armastusest ja andestusest ning kuidas see olukord võib muutuda. Öelda, et need tunded, mida ta tunneb, on normaalsed. Anda pojale mõista, et ka tegelik elus parandab haavad aeg. Tuleb anda pojale aega ja lasta tal need tunded n-ö ära tunda, et saaks toimuda tervenemine. Kannatlikkust ja lootust teile mõlemale!

Kui teil on küsimusi, millele soovite samamoodi vastust, siis saatke need julgelt aadressile nouanne@teek.ee ja need saavad omakorda juba jumalakartlikele psühholoogidele edasi saadetud – ehk isegi järgmises Teekäija numbris vastatud!

Mida teha, kui peres ei jõuta kokkuleppele jõulukinkide teemal – ühed tahavad, teised mitte? Esimesed nimetavad teisi hoolimatuteks, teised ei näe lihtsalt mingit mõtet kinkida mõttetuid asju inimestele, kes neid suudaks iga hetk ise osta... Ja igal advendiajal hakkab sama diskussioon otsast peale.

VALDUR: Arvan, et võiksime pöörduda tagasi kingituste tegemise algse mõtte juurde. Minu hinnangul on kingituse tegemisel kaks peamist eesmärki – näidata saajale armastust ja hoolimist ning tekitada rõõmu nii andjas kui saajas. Tundub, et kirjeldatud peres ei ole need eesmärgid saanud tõeliselt täidetud, vaid pigem on kingituste tegemine tekitanud lahkeli ja tülisid. See võis juhtuda sellepärast, et oleme inimestena erinevad ja seega on meie armastusekeeled ehk viisid armastust väljendada samuti erinevad. Mõnele on kingituste saamine ja tegemine üks peamisi armastusekeeli, aga teise jaoks ei pruugi see üldse nii tähtis olla.

Mis võiks olla lahendus? Selleks et üksmeelsele lahendusele jõuda, tuleks seltskond kokku kutsuda ja avameelselt ning teisi austavalt oma ootusi kingituste osas väljendada. Oleks hea selgeks saada, mis on inimeste armastusekeeled ja kuidas teised saaks kingituste tegemisel nendega arvestada. Pere liikmele, kelle jaoks on väga eriline, kui ta saab mõne hoolikalt läbimõeldud asja ja tunneb selle kaudu armastust, võiks sedalaadi kingitusi teha. Teistele, kelle jaoks tunduvad materiaalsed kingitused mõttetud, võiks välja mõelda midagi, mis nende armastusekeelega sobiks. Kvaliteetaja puhul ühine kogemus kinkijaga, näiteks korraldatud paadisõit vaikselt järvel. Või teenimist väärtustava inimese puhul võib kinkija näiteks lubada garaaži koristada ja selle päriselt täide viia. Oluline on leida lahendus, mis arvestaks inimeste eripära ja tooks kõigile rõõmu. ■

VÄSTSÜNDINU NUTT LÕIKUB INIMAJALUKKU
JA
INIMESEKS TÕLGITUD JUMALA ARMASTUS
KOLIB NAABERMAJJA ELAMA

*"Ja Sõna sai lihaks ja elas meie keskel, ja
me nägime tema kirkust."*

(Jh 1:14)

JUMALA KIRKUSE KOGEMISI JA JAGAMISI!

Jänulikuna ühiste kogemuste eest,
Kõrgem Usuteaduslik Seminar

*"Ja valgus paistab pimeduses, ja pimedus ei
ole seda omaks võtnud" (Jh 1:5).*

Õnnistatud
ootuse- ja jõuluaega kõigile!

Eesti EKB Koguduste Liidu president

JÄ SEE TUNNISTUS ON: JUMAL ON ANDNUD MEILE IGAVESE
ELU JA SEE ELU ON TEMA POJAS.
1JH 5:11

AITÄH KÕIKIDELE MISJONI JA
MISJONÄRIDE TOETAJATELE!

VAID ÜHESKOOS SAAME VIIA SÕNUMI
KRISTUSE SÜNNIST JA ELUSID MUUTVAST
ARMASTUSEST KUNI MAAILMA OTSTENI.

Kauneid jõule!

"Sest Jumala
leib on see,
kes tuleb
taevast alla
ja annab
maailmale
elu."

Jh 6:33

Imelist
jõuluaega
ja Jumalast
õnnistatud
Uut Aastat!

soovib
Avatud Piibli Ühing

„Soovime südameisse lapselikku rõõmu, milles
on ootusärevust! Olgu see ootusärevus osake
meie jõuluaegast, mil avame oma südamed
Jumala Kingitusele!”

„Sellepärast rõõmutseb mu süda ja mu hing
ilutseb; ka mu ihu võib julgesti elada” (Ps 16:9).

ÕNNISTATUD
JÕULUAEGA

LORETTA 7

SÕBRALT

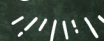

SÕBRALE

Täeline valgus, mis valgustab iga
inimest, oli maailmas tulemas.

Jh 1:9

Soovime, et leiaksid täelist valgust ka uuel
aastal ja laseksid sellel julgelt paista
igale ühele igal pool!

Liidu
Noorsootöö
Keskus

Hell kumin

Maimu Miido
Sõnad Einar Ein

Moderato

S. A.

1. 2. Hell ku - min ü - le maa, kau - gus - se rut - tav, su - me ja tut - tav,
4. Hell ku - min ü - le maa, täis i - me - list kõ - la, kel - la - de kõ - la,

T. B.

Fine

5. 4.s. 1.2. 4.

3 en - da - ga kut - sub ta, ki - ri - ku - kell, nii hell!
3 sõi - da - vad reed, 3 töt - ta - vad teel jõu - lu - ööl.

11 **Meno mosso**

3. Pü - ha - lik öö, rää - gi - taks' ra - hust, sün - di - nud Ju - ma - la Poeg.

15 **Hell kumin üle maa**

Da capo al Fine

■ Urve Pihlak, Oleviste kogudus

Jõululaul „Hell kumin üle maa” on kirjutanud Maimu Miido.

Maimu sündis 9. detsembril 1915 Peterburis ja suri 14. märtsil 2004 New Yorgis.

Ta oli pianist, organist, laulja ja koorijuht. 1938. aastal lõpetas ta Tallinna Konservatooriumi klaveri erialal. Ta on õppinud ka laulmist Aleksander Arderi juures.

Maimu Miido on töötanud Saksamaal ja New Yorgis eesti koguduste organistina. Juhatanud väliseestlaste laulupidusid USA-s ja Kanadas. Ta on pidanud Eesti muusikaloo loenguid mitmel pool Ameerikas, avaldanud metoodilisi artikleid ajakirjades.

Valides paljude jõululaulude hulgast selleks aastaks sobivat laulu, jäi pilk peatuma just selle laulule. „Hell kumin üle maa” on jõululaul, mis puudutab südant. Seda laulu tahaks laulda taas ja taas. Laulus on kaks erinevat meeleolu. Esimeses pooles on kirikukellade kumin, mida väljendavad tekst ja helikeel, samuti pilt talvisest loodusest, kus on tõttamas reed. Teises pooles on pühalik meeleolu ja sõnum – „Sündinud Jumala Poeg”. Seda laulu lauldes tunneme tõelist jõulutunnet. ■

Eesti Kirikute Nõukogu jõululäkitus

Kristus sünnib, kiitke!
Kristus tuleb taevast, minge vastu,
Kristus on maa peal, tõstke ennast kõrgesse,
laula, kõik maailm, Issandale!
Õigeusu kirikulaul

Armsad kaasmaalased!

Lähenemas on pühad, mil meenutame Kristuse sündi. Inimkond on läbi aegade ikka Jumalat otsinud, sest tunnetus kellestki kõrgemast on inimestel kogu aeg olemas olnud. Aga just nüüd tähistame püha, mil Jumal Ise end ilmutas. Ta ületas kuristiku, mille olime iseenda ja Tema vahele tekitanud, ning sündis Ise meie keskele.

Hommikumaa tarkadele ilmutati Kuninga sündi tähe kaudu ja seda just nii palju varem, et Kristuse sündimise ajaks Jeruusalemma jõuda. Karjased väljal said inglitelt teate alles siis, kui Kristus oli juba sündinud, aga vastsündinud Jeesuslast kummardama jõudsid targad ja karjased pea üheaegselt. Jumal oskab arvestada meie igäühe eripäraga, kuid lõpuks tahab Ta meid kõiki tuua Enese juurde.

Teed kirikusse ei ole tänapäeval sugugi lihtne leida. Jõuludest räägitakse palju, kuid sageli omandab see teema

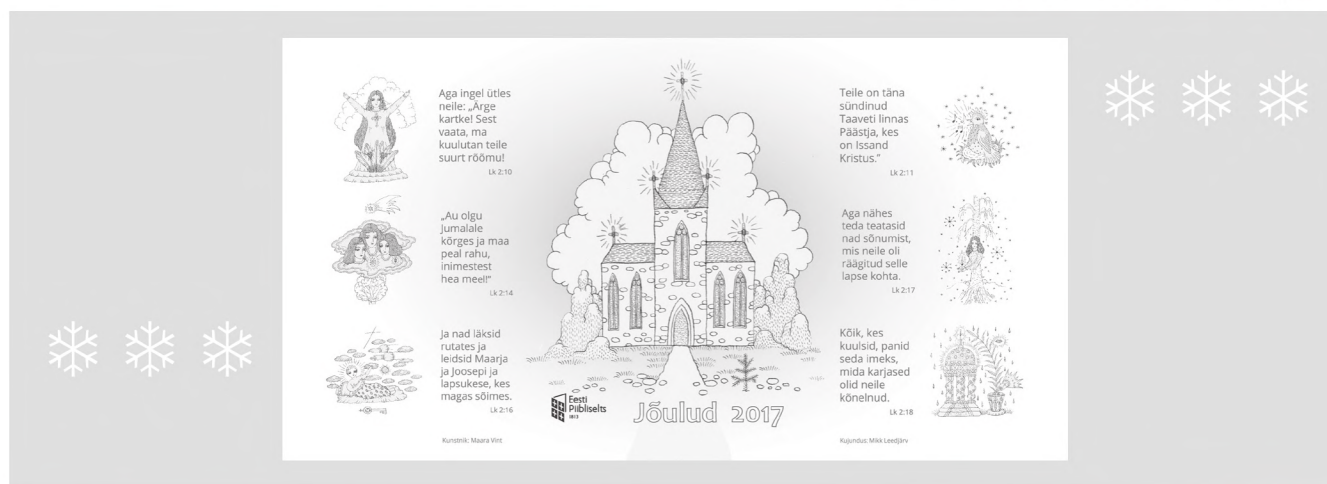
kommertsliku värvingu. Kohane on siiski meenutada, et jõulud on just nimelt Kristuse sündimise pühad ning välise asemel võiksime rohkem tähelepanu pöörata seesmisele. Peamine sellel päeval on ikkagi vaikne, tasane ja alandlik Jeesuslaps.

Kui leiame Kristuse, võime maisest sagimisest ja kiirus-
tamisest kõrgemale tõusta. Mitte tiitlid ja seisused ei oma
seejuures tähtsust, vaid alandlik ja tasane meel ning süda-
mepuhtus on need, mis tõstavad meid Jumalale lähemale,
nii et võiksim Teda tõesti näha.

Soovime, et igäüks leiaks enese jaoks üles tee, millel Kristus juba üle 2000 aasta tagasi hakkas meile vastu tulema. Tema, kes on tarkadele ilmunud tarkuses ja lihtsatele lihtsuses, on kogu maailma jaoks siiski Jumal, Keda praeguste pühade ajal on kohane kiita ja tänada.

Kristus sünnib, kiitke!

Õnnistatud pühadeaega teile kõigile!

Miks sai Jumala Poja nimeks Jeesus?

Ruudustikus on vasakult paremale lugedes üks mõte Piiblist. Iga täht ruudustiku all on õiges tulbas, ent mitte õiges järjekorras.

Kui paigutad tähed tagasi ruudustikku, saad piiblisalmi, mis vastab pealkirjas olevale küsimusele. Sõnavahesid tähistavad mustad ruudud. Kõik salmis olevad kirjavahe-märgid on ruudustikus ette antud. Piiblisalm on võetud 1997. aasta piiblitõlke järgi.

Eelmise Tähesaju „Kas kannatused on Jumala tahtmine?” lahendus on kirjas 1Pt 4:19: „Kes kannatavad Jumala tahtmise järgi, usaldagu oma hinged head tehes tema, ustava Looja hoolde.”

N S M T A U D D S Ä S
O N A P T N V A S T A S D E
S I I T A R A H J E E Ä U L T E

VÕTA KINGAD JALAST!

■ Kaur Paldre, 4. kursuse tudeng

▲ Online viktoriini pani saali laudkonnad proovile nii Uuest Testamendist kui sokkide ajaloost. Foto: Riina Ani.

▲ Kaks „lastehoidjat” – inimsuuruses jänes ja rebane – pakkusid õhtu jooksul pisematele tegevust.

Kui 7. detsembri koolipäev lõppes, polnud tudengitel enam vaja tõsta kätt, et õpetajalt midagi küsida, vaid riputada kuusepuu külge ehted. Käes oli õppeaasta oodatud tähtsündmus – Kõrgema Usuteadusliku Seminari jõulupidu.

Hiljuti on siin saanud tavaks lisada pidulikule jõulurõivale väike vimka. Kord pidi tulema huvitava peakattega, mullu leidma pilkupüüdva lipsu ja seekord anti võimalus täiesti võimatutele sokkidele. Seminariperes teatakse, et elu peab olema meeltparandav, aga vahel ka meeltlahutav. Õhtu peakiri „Võta kingad jalast” ühendas omavahel mõlemad – koduse õhtu lähedastega ja meenutas Jumala sõna: „Võta kingad jalast, sest paik, kus sa seisad, on püha!” (Jos 5:15).

Rektor Einike Pilli tervitussõna julgustas üliõpilasi ja õppejõude olema „emadeks” ja „isadeks” maailmas, kus on palju muret ja kurbust, sest Jumala Poeg näitas meile ise eeskujuna, otsekui „võttes kingad jalast”, sündides inimkonna keskele.

Peale tervitust maitsti jõulutoitu. Saabus ka jõuluva-na, kes tavapärasest kõhnem välja nägi. Põhjuseks see, et põhjapõder on lõpuks pensionil ja nüüdsest sõidutab ta end ise. Iga laps sai piparkooke ja mandariine täistuubitud jõulusoki ning kingist ei jäänud ilma ka tudengid.

Muusikalise vaheosa täitsid Regiina ja Ardi Viires. Need palad olid küll mõeldud rohkem taustamuusikana, aga Ardi kitarrimängu kuuldes oli mul raske samal ajal mingile ju-tuajamisele keskenduda. Tõeliselt mõnus.

EKB Liidu president Erki Tamm jagas mõtteid patusest naisest, kes võidis Jeesuse jalgu (Lk 7). Ta kutsus üles mõt-lema oma käimistele möödunud aasta teedel ja jõudis välja selleni, et tegelikult soovib Jeesus ka meie „jalgu pesta”, pakkuda oma armu. Kas oleme valmis seda vastu võtma? See küsimus juhtis kõiki üksteise eest palvetama.

Näen Seminari keskkonnana, kus on viimasel ajal järjest paremini õnnestunud ühendada üksteise alandlik teeni-mine, pere-tunde loomine, lõbusus ning sügavus, mis on elumuutev ja edasiviiv. Selle aasta jõulupidu peegeldas minu arvates suurt osa sellest väga hästi. ■

Rõõmus ühispilt seminari jõuluõhtult tuleb kaasa kogu järgneva aastaks. Foto: Riina Ani.

Osale kristlikus ühistöös Teekäijat lugedes ja levitades!

- inimeste ja koguduste lood
- jutlused ja piibliseletused
- artiklid kristlikust eluviisist, kultuurist, hingehoiust ja eetikast,
- intervjuud ja vestlused
- vastused lugejate küsimustele
- teateid kodu- ja välismaalt

Eesti vanima kristliku ajakirja Teekäija esimene number ilmus 113 aastat tagasi. Teise iseisvusaja 293 numbrit moodustavad püsitellijate raamaturiiulil pool meetrit vaimulikku kirjasõna. Kaante vahel on 28 aastat koguduste ühistöö ja mõttelugu.

EKB Liit väärtustab oma häälekandjat ja panustab selle jätkusuutlikkusele. Viis aastat tagasi asutati ajakirja arendamise, väljaandmise ja levitamise toetamiseks Teekäija fond. Sinna kogutakse organisatsioonide ja üksikisikute annetusi nii kodu- kui välismaalt. Annetusi märkusõnaga „teekäijafond“ saab teha Eesti EKBK Liidu arveldusarvele EE732200001120064572.

Alates möödunud jõuludest on Teekäija fondi toetanud 4 erasikut 240 euro, 3 kogudust 300 euro, Rahandusministeerium 2000 euro ja Eesti Kirikute Nõukogu 1000 euroga. Suur tänu kõigi panuse eest kristliku sõnumi kuulutamisele!

Ühisel teekonnal oled kaasas, kui tellid Teekäija endale ja sõbrale 2018. aastaks postiga koju. Tellimisvõimalused leheküljel nr 5 ja kodulehel www.teek.ee.

A serene winter landscape featuring a path covered in a thick layer of snow. On the left, several trees are heavily laden with white frost, their branches drooping. The path leads into the distance, flanked by more snow-covered trees and a white fence on the right. The sky is a clear, bright blue, and the overall atmosphere is peaceful and cold.

J

eesuse Kristuse sündimisega oli aga nõnda. Tema ema Maarja, kes oli Joosepiga kihlatud, leidis enne enda kojuvõimist, et ta ootab Pühast Vaimust last. Tema mees Joosep aga, kes oli õiglane ega tahtnud teda avalikult häbistada, võttis nõuks ta salaja minema saata. Aga kui ta seda mõtles, vaata, siis ilmus talle unenäos Issanda ingel, kes ütles: „Joosep, Taaveti poeg, ära karda oma naist Maarjat enese juurde võtta, sest laps, keda ta kannab, on Pühast Vaimust. Ta toob ilmale poja ning sina paned talle nimeks Jeesus, sest tema päästab oma rahva nende pattudest.” Kõik see sündis, et läheks täide, mida Issand on rääkinud prohveti kaudu:

„Ennäe, neitsi jääb lapseootele ja toob ilmale poja, ja teda hüütakse nimega Immaanuel”, see on tõlkes: Jumal on meiega.

Kui Joosep unest ärkas, tegi ta nõnda, nagu Issanda ingel oli teda käskinud. Ta võttis oma naise enese juurde, ent ei puutunud temasse, enne kui Maarja oli poja ilmale toonud. Ja ta pani lapsele nimeks Jeesus.

Matteuse evangeelium 1:18–25